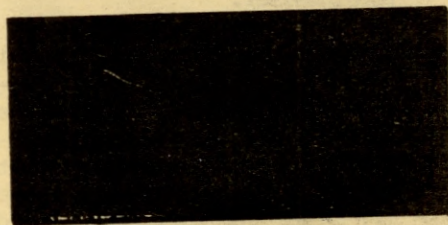

TJEN (AUG. 1984) FOLKET

毛主席语录

LEDER:

SK-VEDTAK

"AKP'S KONTAKT MED ANDRE PARTIER OG ORG"

Sentralkomiteen diskuterte nylig vilken linje AKP(m-l) bør følge i vår kontakt med andre marxist-leninistiske partier, andre typer partier og ulike organisasjoner. I vedtaket heter det blant annet:

"1.Vi bør utvikle to typer partiforbindelser:

A.Med partier og grupper som i hovedsak står på samme prinsipielle plattform som AKP(m-l) - og som i prinsippet kan erklæres som offisielle partiforbindelser.

B.Med partier og grupper som vi ikke regner som marxist-leninistiske/som vi enda ikke er sikre på karakteren av: - men som vi har ett eller annet "slektskap" med i de store linjene, som enten er i ferd med å tilnærme seg mlm, som er i ferd med å fjerne seg fra mlm, eller som på annen måte representerer tendenser vi ønsker å påvirke.

Kontaktene med slike grupper/partier er ikke uttrykk for forbindelser mellom søsterpartier, og bør derfor heller ikke omtales på den måten/gi

inntrykk av det. Slike forbindelser har til hensikt både å skaffe oss informasjon og å påvirke uten å blande oss inn.

2.Vi opprettholder og utvikler også kontakter med:

- a.frigjøringsbevegelser
- b.demokratisk opposisjon og ulike fredsgrupper i Øst-europa og andre steder,
- c.progressive/anti-imperialistiske/demokratiske masseorganisasjoner (faglige, kvinner, ol.)
- d.enkeltpersoner med revolusjonær/progressive innstilling.

3.Som parti skal vi ikke ha forbindelse med Moskva-partier.

Som parti skal vi heller ikke ha forbindelse med euro-revisjonistiske partier eller partier som det jugoslaviske, rumenske eller nord-koreanske. Kontakt med slike partier skal skje gjennom journalister, enkeltmedlemmer, via seminarer, ol. - i den hensikt å skaffe oss mer informasjon."

..... -

OPPSUMMERING AV 1.MAI 1984

Denne oppsummeringa er skrevet av en kamerat, på oppdrag for SKAU, etter at SKAU har diskutert hovedtrekka i det den tar opp.

Aug-84.
SKAU.

I.HOVEDTREKKA VED ÅRETS 1.MAI.

INNLEDNING:

Media, aviser og NRK, ga inntrykk av at 1.mai ble en seier for sosialdemokratiet, et viktig skritt for dem på veien mot regjeringsmakt i 1985. Ikke minst DNA-pressa prøvde å gi dette bildet, mens Høyre/Aftenposten var sure.

Media, NRK især, forkuserer også mer og mer på 1.mai som en del av den parlamentariske kampen. At de åpne borgerlige partia etterhvert begynner å arrangere 1.mai-møter gjenspeiler dette.

Kampen mellom de to linjene i arbeiderbevegelsens 1.mai-mønstre blir tilsvarende tona ned i borgermedia. Det at klassekamp-linja de siste åra bare har tatt mindre skritt fram i tvekampen med sosialdemokrati og classesamarbeid på 1.mai, uten de store dramatiske utslagene, har vært med på å gjøre det mulig å gi dette inntrykket av 1.mai. I perioden hvor klassekamp-toga ble etablert som en reell trussel mot de DNA-kontrollerte toga, var det umulig for media å overse dem.

Går vi under overflata og ser hva som i dag virkelig skjer rundt 1.mai, blir bildet annerledes. Vår analyse av hovedtrekka ved 1.mai 1984 er dette:

1)DNA fikk ikke brukt 1.mai i år i noen særlig grad til å få fart på valgkampen sin.

o Masseoppslutninga om DNA økte ikke. Til tross for "godvørstillegg" og bedre støtte fra SV enn på lenge, var den i år vesentlig mindre enn i 1982. (Gjennomsnittsoøkninga for toga på de mest sentrale stedene var 5% fra ifjor, mens det fra 1982 til 1983 var en tilbakegang på ca. 25%).

o På arbeidsplassene og blant de gruppene som oppjonerer mest aktivt mot utviklinga i samfunnet vant DNA lite gjenklang for propagandaen om at det som må til er regjeringsskifte. Dette uttrykte seg både i oppslutning og i parolegrunnlag.

o På plussida for DNA kommer at de til en viss grad fikk mobilisert egne rekke og hovedtyngda av SV- og NKP-tillitsmannsskiktet bak sin linje.

Men, også dette bildet er sammensatt. Flere steder så lokale DNA-folk bort fra den sentrale DNA-linja og gikk i tog på klassekampgrunnlag.

Sjøl om SV i år lå tettere opp til DNA, så hadde vi eksempler på at visse deler av det lokale SV-skiktet er misfornøyd med denne økende tilnærminga til DNA.

Grunnlaget for motsigelsene innad i DNA er både press fra mer kampvillige deler av grunnplanen og at deler av tillitsmannsskiktet syns at våre faaglige linjer har mer for seg enn DNAs.

At DNA ikke fikk den framgangen på 1.mai som de hadde

ambisjoner om, er en del av reaksjonen som kom etterpå et uttrykk for:

-Utfall mot samarbeid med AKP på minilederplass i Arbeiderbladet.

-Iltre kommentarer fraledende AP-folk, bl.a. Harlem Brundtland.

-Angrep på DNA-folk som ikke fulgte partilinja (krav om at Mossefolk skulle ekskluderes bl.a.).

Angrepa som seinere har kommet mot AKP generelt, må også sees i lys av det som skjedde 1.mai. DNA-ledelsen fikk et varsel om at AKP kan bli en ubehagelig stein i valgmaskina til DNA.²

2).I kampen om massene holdt klassekamp-toga stand vis a vis DNA/klassemobiliseringslinja.

Sjøl om vi ikke skal underslå at Oslo og Tromsø ga viktige stikk til DNA, så viser en sammenligning av toga i "hovedstedene" i alle fylka i landet at klassekamp-toga kom styrka ut på like mange steder som de tapte terreng til DNA-toga (8 steder hver) - resten ble "uavgjort".

1.mai-bevegelsen er den politiske kampanja hvor klassekamp-linja sterkest utfordrer sosialdemokratiet. relativt sett så utfordrer de DNA/SV i mye større grad på 1.mai enn i valg. Klassekamp-toga mobiliserer bortimot 2/3 av det antallet som stemmer RV på gata denne dagen!

1.mai er en gradmåler for den innflytelse våre linjer har i den mest aktivistiske delen av de progressive klassene og gruppene. Det er viktig for kampkrafta til det arbeidende folket at klassekamp-toga viser styrke på 1.mai. det var verdifult at klassekamp-toga holdt stand i år, til tross for hardt arbeid både fra DNA- og SV-ledelse på å bygge opp til valgkamp for DNA-regjering. Samtidig må

stagnasjonen tas som et varsko, da det kan bli enda hardere å stå imot neste år. Også DNA har sagt fra at kampen om 1.mai 1985 allerede er igang.

3).Partiet, og 1.maifronten vi er med i, er i en positiv utvikling med hensyn på å stå imot press fra sosialdemokratiet.

Vi hadde omtrent like mange Samorg-samarbeid i år som i fjor, men noen færre SV-samarbeid.

DNA måtte sluke store kameler endel steder (Asker, Moss, Bærum, Horten...). Vi hadde også styrke til å bryte og lage alternative klassekamp-toga flere steder, der vi ikke klarte å få bort klassemobiliseringspreget til toget (Ålesund, Molde, Hammerfest...).

1984 fulgte opp tendensen fra i fjor med færre tvilsomme samarbeid enn året før. Men, fremdeles er høyre-opportunismen i forhold til sosialdemokratiet en av hovedårsakene vi slåss med i 1.mai-arbeidet. Vi kommer nærmere inn på dette i del II.

4).Kampen mot sosialimperialismen stod "på stedet hvil" 1.mai i år.

Riktignok var det mindre oppslutning omkring Sovjet-vennlige "freds"bevegelses-linjer, og anti-imperialistiske paroler og seksjoner hadde betydelig plass i toga- også i flere klassemobiliserings-toga.

Paroler om forsvar av sjølråderett og nasjonalt forsvar tok også et skritt videre fram.

Men, det ble tatt for lett på "DNA-varianten" av Sovjet-tilpasninga. Både deres lefling med Sovjet-gjester flere steder i landet, og at DNA-tog ukommentert fikk lov å neglisjere solidaritet med Sovjets ofre. (I internasjonal seksjon i Oslo-toget var det f.eks.

ikke en eneste parole på Afghanistan).

5).1.mai var et skritt i rett retning for kvinnekampen.

Dette mener vi, sjøl om vi har for dårlig materiale til å vurdere masseoppslutninga i klassekamp-toga i forhold til samarbeidstoga på dette området.

Grunnlaget for slutninga er:

- At linja for kampen om 6-timersdagen hadde framgang.
- At pornokampen konsoliderte seg.
- At kvinnesekterisme og "freds"-ideologi hadde tilbakegang.

Kampen om 6-timersdagen var også det spørsmålet vi hadde høyest profil på i den eksterne polemikken i KK, sjøl om vi heller ikke her klarte å få sosialdemokratene skikkelig ut i åpen konfrontasjon.

6).1.mai betydde framgang i kampen mot rasismen.

At de fleste sosialdemokratiske toga etterhvert også har tatt opp anti-rasismen, må også sees i sammenheng med den utfordringa som klassekamp-toga har reist.

7).Tendens til økt oppslutning fra ungdom i klassekamptoga?

Detteer noe vi har nokså spinkelt materiale på, men som det er av betydning å analysere nærmere.

II.VÅR TAKTIKK OG INNSATS.

1).Linja vår:

I hovedsak var den situasjonsbeskrivelsen, plattformen, målsettingene og taktikken som 1.mai-direktivet la opp til rette.

Den viktigste mangelen ved situasjonsbeskrivelsen var at direktivet ikke fanga opp det utviklingsalternativet for Samorg-enhetene som ble dominerende: At vi brøt ut, når vi ikke klarte å

presse DNA over på klassekamp-grunnlag. Direktivet overvurderte faren for at vi skulle gå med i vassne tog og var ikke obs. på fare for "rein og rød-taktikk" overfor sosialdemokratiet. Ellers kunne sjølsagt ikke direktivet forutse at "Norden-sonen"-spørsmålet ikke ble så aktuelt allikevel, pga. Treholt-saka.

En svakhet ved den taktiske linja i direktivet var at den ikke gikk noe konkret inn på hva vi måtte gjøre for å utvikle motsigelsene mellom SV/SVere og DNA, og innad i DNA. Sjøl om dette delvis ble retta opp, gjennom taktikk-notata til DSA, må vi regne med at dette medvirka til at SV slapp for lett unna samrøret med DNA.

Den andre viktige svakheten mved taktikken, var at den ikke tok opp videreutviklinga av Samorg-taktikken; taktikken for hvordan videreutvikle Samorger som tidligere er vunnet for klassekamp-linja, hva vi skal gjøre hvis DNA vinner tilbake dominansen.

Dette fikk negative konsekvenser i allefall et par steder i år.

2).Gjennomføring og viktige linjekamper:

Stort sett ble 1.mai-linja satt brukbart ut i livet, som resultatene bekrefter.

Vi vil spesielt ta for oss 3 områder:

- kampen mot sosialdemokratiet
- kampen mot sosialimperialismen og krigsfaren
- masselinja.

Men, først vil vi ta opp en generell svakhet ved arbeidet vårt, iallefall sentralt og i Oslo. Det gjelder for lite driv på den eksterne polemikken.

1.mai er først og fremst en politisk kampanje. Det gjelder å få

konfrontasjon med de politiske kreftene vi ønsker å bekjempe. Dette er også nødvendig for å kunne få til noen massebevegelse rundt 1.mai, og hindre et reint pliktløp, hvor FFF/FS mønstrer sine sikre og DNA/SV sine.

Vi veit at det flere steder rundt i landet var ganske bra temperatur på den offentlige polemikken med DNA/SV-toga. Dette fikk vi ikke godt nok utnytta på landsplan, noe som henger sammen med at det er store mangler ved hvordan vi bruker KK i 1.mai-bevegelsen.

Det taktiske opplegget i Oslo, med svært sein avklaring av de konkrete parolene, virka også negativt inn på å få igang offentlig polemikk med sosialdemokratiet, siden jo Oslo-toget er hovedtoget for begge leire og har spesiell betydning. Men, det viktigste er at vi må få til en avklaring på hvordan KK skal brukes som agitator og organisator i 1.mai-bevegelsen før neste års 1.mai.

KAMPEN MOT SOSIALDEMOKRATIET

Som vi tok opp i pkt.I,3, mener vi både partiet og fronten står sterkere mot sosialdemokratisk press enn tidligere, utifra erfaringene 1.mai i år. Dette uttrykker at vi har styrka analysa vår av sosialdemokratiet og kommet lengre i den politisk-ideologiske avgrensinga mot reformismen.

Noen steder resulterte dette i skarpere konfrontasjon med sosialdemokratiet, og vi brøyt som regel ut av vassne samarbeidstog.

Det dukka opp noen tendenser til å kjøre sekterisk, "rein og rød"-taktikk; la DNA/SV få være i fred med sitt opplegg, ville trekke

seg ut av kampen i fagforeninger osv., når Samorg allikevel var "tapt" for i år. Vi mener at linja som direktivet la opp til, med å føre kamp i klubber og fagforeninger, sjøl om det er klart at vi ikke kommer til å gå i Samorg dette året, er rett. Om dette fører til taktiske problemer, ved at Samorgtoget får et bedre parolegrunnlag enn ellers, så er dette som regel underordna de strategiske måla med å vinne klubben/foreninga for klasskamp-linja.

Men, til tross for enkelte eksempler på "rein-og-rød"-taktikk er det fortsatt høyreopportunisme som er hovedproblemet i forholdet til sosialdemokratiet. Sjøl om det skrumper inn, er vi fortsatt med i enkelte Samorgtog som ikke tjener klassekamp-linja. dersom vi dukker opp i nye situasjoner, som vi ikke på forhånd har utvikla ei linje for, dras vi spontant i retning av å være tilbakeholdne med kamp mot sosialdemokratiet. Vi er heller ikke pågående nok med å oppsoke nye konfrontasjonsområder med dem (Eks. utnytta vi ikke skikkelig deres Sovjet-tilnærming).

Skal vi kort sammenfatte situasjonen på dette helt sentrale området for 1.mai-arbeidet, vil vi si:

-Vi er på rett vei. Avgrensinga mot Klassesamarbeid og sosialdemokrati styrkes.

-Fortsatt er høyreopportunisme hovedfaren.

-Vi må også være obs. på lettvinde løsninger; sekterisk, "rein-og-rød"-taktikk.

KAMPEN MOT SOSIALIMPERIALISMEN OG KRIGSFAREN:

Vurderinga av dette området er gitt i pkt. I,4. Vi vil utdype

dette noe, og gå litt innpå linjekampene som står her.

Treholt-saka la vansker i veien for Sovjet-framstøt via "fredsparoler", da det som var påtenkt som spydodd var Norden-sona. Vi kan derfor vanskelig måle hvordan vår motstandskraft på dette området har utvikla seg.

I allefall ett FFF-tog hadde allikevel NTAs soneparole med. Dessuten gikk vi et par steder for lettvinnt med på å godta NTA-paroler som innebar unnfalleshhet overfor Sovjet. Vi kan derfor si at det i 1.mai-fronten fortsatt er uenigheter på holdninga til fredsbevegelsen. Etter vår oppfatning styrker den kritikken som den siste tida har kommet mot fredsbevegelsen, fra flere hold, synet om at det har vært feil å være forsonlig overfor NTA.

Vi sier at kampen om å få inn krav om styrka forsvarsevne gjorde et skritt framover. Allikevel er dette et kampområde hvor det står motsigelser. Hvorfor var det heller ikke i år parole som begynte å bygge opp profilen på dette området i Stavanger? Hvorfor mangla det parole på dette området på steder med FFF-tog, som i Larvik, Kristiansund og Narvik? Sandnes hadde SV-parola (Ut av NATO, og uavhengig, uten noe krav om styrke). Vi utfordrer disse stedene til å begrunne sine standpunkt, for å få igang en diskusjon rundt dette foran neste 1.mai.

I 1.mai-direktivet advarte vi mot at de anti-imperialistiske seksjonene kunne få ei slagside, ved at Afghanistan og Polen mm. ble skjøvet i bakgrunnen for Latin-Amerika, som var mer framme i nyhetsbildet.

I klassekamp-toga, det gjelder også Samorg-toga av denne typen, sto vi imot dette. Etter oversikten vi har, så fulgte også storbyene

pålegget om å reise Kapuchea-paroler i toga. Men, flere av de sentrale DNA/SV-toga skjerna Sovjet ved å "glemme" Afghanistan. Vi konfronterte dem ikke med dette, hverken før eller etter 1.mai. dette var en viktig feil.

DNAS Sovjet-tilnærming (ifjor anbefalte de i 1.mai-direktivet sitt å ha med "Sovjet ut av Afghanistan") kommer også til uttrykk ved at det flere steder i landet innbys representanter fra Sovjets LO el. ambassade til 1.mai-arrangementet. Etter vår oversikt er det bare i Levanger/Verdal-området vi har reist kamp mot dette. Dette er ikke først og fremst en kritikk av lokalpartia på disse stedene, men mot oss i sentralen som ikke har undersøkt omfanget av dette godt nok og tatt det skikkelig opp i den sentrale polemikken.

MASSELINJA:

Ut ifra erfaringene fra 1.mai-83, og mangler ved partiarbeidet ellers, satte vi opp styring av massearbeidet som en egen målsetting for 1.mai i år.

Vi har svært mangelfull rapportering å bygge på her, men utifra det vi veit, vil vi påstå: 1.mai 1984 markerte ikke noen spesiell framgang i massearbeidet for landet som helhet, sjøl om det fins hederlige unntak.

Det dreier seg både om mangler i mobiliseringa av partimedlemmene, og i jobbinga med folk ellers- både enkeltvis og via forsamlinger utenom de reine komiteer og styrer som har direkte med 1.mai å gjøre.

Svikten i massearbeidet er sjølsagt ikke bare en 1.mai-sak, men 1.mai gir en god gradmåler på hvordan situasjonen er. Siden arbeidet med å drøfte hvordan partiet skal fungere, og hvordan

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012

grunnorganisasjonene spesielt skal jobbe, står på den nærmeste dagsorden framover, følger vi ikke opp dette nærmere her. Vi slår bare fast at målsettinga vi satte ikke ble nådd.

PARTIMARKERINGER

Utifra det vi har oversikt over, ser det ut som om KK-salget gikk fram i forhold til ifjor.

Det ser ut til å ha vært litt færre partifester enn året før (knappt 30 i år), og oppmøtet på flere av disse har heller ikke vært så stort. Vi har ikke noe grunnlag for å analysere årsakene til dette, men vil prøve å skaffe oss det før

neste år. Vi har heller ikke noe materiale til å vurdere hva 1.mai-arbeidet har gitt i form av medlemskap, sirkeldeltakere osv.

En siste sak vi vil ta opp under dette avsnittet, er en tendens til å bekjempe partimisbruk av 1.mai på et feil grunnlag. Noen går mot at talsmenn for partiet skal være talere for klassekamptog. Vi går ikke mot DNAere som talere fordi de har markert seg for ett parti, men fordi den politikken de representerer strir mot det politiske grunnlaget for toget.

På oppdrag fra SKAU
Ole.

DOKKA SKAL SELGES

I forbindelse med innsamlinga til partiskole har det vært spørsmål om hva som skal skje med Dokka.

Hensikten er å selge Dokka og dermed opprette et fond. Renteavkastningen av dette fondet skal dekke leie av lokaler ved sentrale kurs arrangert av

partiskolen og studieforbundet Ny Verden. Dette vil gjøre det mulig å avvikle kursa på et mer sentralt sted.

Mere om dette i skriv til lagstyrene.

SKAU.

KASSERERKONFERANSEN SMÅ ENDRINGER I KONTINGENT-SYSTEMET

Det er nylig holdt konferanse for kassererne i DS. Hovedsakene på konferansen var:

- diskutere den økonomiske situasjonen for partiet. Ta opp de problemene som nedgang i kontingenten og store restanser/ikke-betalende skikt av medlemmer har skapt.
- oppsummere erfaringene med det nye

kontingentsystemet og gjøre endringer på grunnlag av 2 års erfaringer.

- diskutere hva som skal være de viktigste oppgavene for kassererne, og problemene de møter i sitt arbeid.

Partiets økonomi er helt og

holdent basert på sjølberging. Kontingenten finansierer partiets virksomhet fra topp til bunn: SK, DS, UDS, laga. Dette suppleres med innsamlinger. I 1981 blei innsamlinga delt mellom RV og AKP. I år går innsamlinga till oppbygging av partiskole og til partiet lokalt. Når vi snakker om partiets inntekter, så snakker vi derfor først og fremst om kontingenten.

DET SENTRALE PARTIAPPARATET ER SVÆRT SKRAPA

Vi har måttet redusere det sentrale partiapparatet en del siden 1979. Men Økonomiutvalget har hele tida hatt ei linje i sitt arbeid som går ut på å holde et apparat av yrkesrevolusjonære i sentralen. Dette har vi som sagt måttet redusere noe. Men det kan ikke komme under ei viss grense i størrelse uten at det vil få store politiske konsekvenser. Dersom feks kontingentsvikt skulle føre til at vi måtte inndra en stilling, så ville resonnementet bli omtrent slik sentralt:

Skal vi si opp den eneste ansatte i Internasjonalt Utvalg? I så fall ville partiets internasjonale arbeid få trange kår og bli temmelig redusert. Eller kanskje det er bedre å si opp en av de 2 ansatte i FU? I så fall ville landsmøtets krav om økt innsats på faglig/arbeidsplasser få små muligheter. Kanskje vi heller skulle ta bort den kontoransatte i Bernt Ankers gate? I så fall vil formann/nestformann bli mye telefonvakt, svare på brev og henvendelser, gjøre annet kontorarbeid. Poenget er at alle ideer om at det sentrale parti-apparatet er stort og oppsvulma av ansatte tillitsmenn, er helt feil. Tvertimot så er det svært skrapa. Og alle må være klar

over at dersom det pga kontingent-nedgangen må innskrenkes, så vil det gi svært merkbare politiske konsekvenser. Og sjøl om det fins mange gode argumenter for at fylkes-partiene kunne trenge mer penger for å styrke arbeidet lokalt, så er det nå ikke mulig med endringer som gir mer av kontingenten lokalt og mindre til sentralt. Det var det enighet om på konferansen.

ERFARINGER MED DET NYE KONTINGENTSYSTEMET

Det var realnedgang i kontingentsnittet som var en av de viktigste grunnene for det nye kontingent-systemet. Snittet sto stille i felre år, mens prisstiginga var på 12-15% flere år på rad. Det nye systemet la opp til en økning av snittet på ca. 10% og slik at kontingenten automatisk ville følge lønnsutviklinga i samfunnet. Videre la det vekt på mer objektivt definert kontingent, og mer solidarisk fordeling. Hva er erfaringene?

1. Snittet økte med ca. 12%. Økninga varierte mye fra fylke til fylke. Det var også noe av hensikten fordi en viktig svakhet ved det gamle systemet var at det hadde utvikla seg veldige forskjeller mellom fylkene. Et fylke økte med 40%, et annet med 30%. Dette var fylker som tidligere hadde ligget svært lavt. Mange fylker økte med 15-20%.

2. Betales det kontingent etter brutto inntekt?

I de små og mellomstore fylkene er dette bra gjennomført. Men i noen av de største partidistriktene fins det "lommer" der det ennå rår for mye tilfældighet ved kontingent-fastsettelsen.

Sjøl sagt gjelder unntaks-reglene i paragraf 4 i kontingent-

direktivet. Men søknader om dispensasjon skal behandles og avgjøres av rette organ. Det skal ikke være noe la-skure-politikk av typen: Det er åpenbart at en kamerat ikke betaler etter satsene. Men ingen reagerer. Ingen stiller spørsmål. Det blir ikke behandla av noe organ. Det skli bare sløvt videre. Dette skjer ennå noen steder, og det må det bli slutt på. Unntaksreglene innebærer følgende: Dersom laget til sammen betaler minst det laget skal i henhold til satsene, skal laget avgjøre søknader om dispensasjon. Ellers skal DS avgjøre søknaden.

3. Nye medlemmer.

Det fins sjølsagt eksempler på nye medlemmer som har hatt problemer med å godta kontingentsatsene. Men ut fra erfaringene til kameratene på konferansen har ikke nye medlemmer større problemer enn gamle med å akseptere kontingenten. De som er fagorganiserte, er jo vant med fagforeningskontingent som er nesten like høy. Men en forutsetning er at en tar seg tid til å diskutere kontingenten politisk med nye kamerater. Konferansen ville ikke lage spesiell kontingent for nye medlemmer.

4. restanser/ikke-betalende skitt.

Kampen mot restanser/ikke-betalende medlemmer har gitt resultater siste året. 6 fylker som i fjor hadde store restanser, er nå om lag ajour. Som en kasserer i et mindre DS sa: "Ikke-betalende medlemmer er en umulighet hos oss. Vi har god oversikt og reagerer med en gang. Dessuten begynte vi med månedlig innbetaling. Da blei vi i hovedsak kvitt restansene. "Restanser/ikke-betalende skitt er nå et problem i 4 fylker: Oslo, Hordaland, Østfold, Telemark. Og

Oslo og Hordaland er så store distrikter at manglende innbetalinger er et stort problem for hele partiet.

ENDRINGER

Det var få endringsforslag til kontingentsystemet.

Konferansen gikk inn for følgende endringer:

1. I kontingent-direktivet står det nå: "Innbetaling bør skje kvar måned for at kontingent ikkje skal hopa seg opp til ein stor sum ved kvar innbetaling." Dette endres til: "Innbetaling skal skje kvar måned for at ..."

Begrunnelse. Det er en entydig erfaring fra alle distrikt at for å få slutt på restanser, må kontingenten kreves inn månedlig.

2. Progresjons-grensene økes med 20.000kr. i årsinntekt. Det betyr:

Brutto inntekt	lønnsst.	ensl.fors.
pr.mnd.		
av under 10.000	2%	1.3%
av lønna mellom 10.000-14000	3.0%	2.3%
av lønna mellom 14.000-18.500	4.0%	3.3%
av over 18.500	5.0%	4.3%

Et eksempel:

Lønnstaker som tjener 13.000 kr. pr. måned skal betale pr.måned:

10.000x2	
-----kr	=kr.200
100	
+	
3000x3	
-----kr	=kr. 90
100	

	kr.290

Med enslig forsørger menes både en som har forsørgeransvar for barn og familie med barn som lever på ei inntekt.

Kontingenten skal reguleres ved større endringer i lønna, tariffoppgjør, stillingsendring ol. De laga som ennå ikke har regulert kontingenten etter tariffoppgjøret, må seinest gjøre dette fra 1.9.84.

OPPGAVERNE FRAMOVER

Den viktigste oppgava i partiets økonomiske arbeid er å drive inn kontingenten. Det er derfor også viktigste oppgave for kassererne i DS og i laga. I tillegg har DS-kassererne og mange lagskasserere fått ei ny oppgave som er både stor og forsømt: RV-økonomien på fylkesnivå,

kommunenivå. Får RV søkt om de pengene de skal ha? Drives det bevisst arbeid for å bedre sjølberginga til RV? Er RVs pengeforbruk under kontroll, eller brukes det penger som ikke fins? Dette er en omfattende oppgave i de store RV-fylkene/kommunene.

Den viktigste kortsiktige oppgava er å gjøre ytterligere framgang i kampen for å få ned restanser/det ikke-betalende skiktet i de 4 fylkene som fortsatt henger etter. Månedlige innbetalinger er et svært viktig middel for å oppnå dette. Men det viktigste på litt lengre sikt som kan bedre partiets økonomiske stilling er rekruttering og økning i medlems-tallet.

Økonomiutvalget.

NOEN KOMMENTARER TIL KK'S REDAKSJONELLE LINJE

Sigurd A

I samband med flere KK-kampanjer har det rundt om i avdelingene vært kritisert at det ikke er mer debatt om avisas innhold, stoffprioritering og utforming, kort sagt om den redaksjonelle linja. Som et bidrag til en slik diskusjon trykker vi her en artikkel av Sigurd A, de fleste punktene ble presentert som et diskusjonsutkast foran redaksjonens halvårskonferanse i juni. Det har vært - og er fortsatt - endel uenighet om disse spørsmålene innad i KK-redaksjonen, spesielt betydninga av det som tas opp i artikkelens pkt. 2

1)KK er grunnlagt, bygd opp og utvikla som ei revolusjonær avis for ml-rørsla og AKP. Vår oppgave er å gjøre den jobben bedre, politisk som journalistisk. Det betyr avvisning av alle ideer om KK som ei partiavhengig avis for "venstresida", enten man nå legger "Ekstrabladet" (sosialdemokratisk tabloid-avslører, frekkere enn Dagbladet), Information (uavhengig, borgerlig-radikal bløkke for danske og norske intellektuelle) eller franske suksess-eksempler (Liberation) til grunn. For noen år siden var sånne ideer åpent oppe. Om nå alle erklærer at slike utviklings-

Poenget er at det forplikter. Jeg skal ta opp tre problemer jeg mener vi må gyve løs på for å komme videre. Det første er de tendensene vi med javne mellomrom ser til en småborgerlig stoff-prioritering. Det andre er tradisjonalisme i temavalg og presentasjonsmåte. Og det tredje savnet av en bevisst strategisk stoffplanlegging, kall det gjerne en redaksjonell langtidsplan.

2) Først noen ord om "småborgerlig spontanisme". Det kan sjølsagt brukes som en lettvtint merkelapp eller oppfattes som en moralsk-politisk defekt ved ellers gode kommunister. Vi har grunn til å studere problemet grundigere.

Lenin skriver i Hva må gjøres kloke ord om at proletarisk klasse-bevissthet ikke er noe som vokser opp fra fabrikk-golvet. Han polemiserer også mot vrangforestillinger om at arbeidere bare skal interessere seg for sin egen klasse. Revolusjonære må interessere seg for forholdet mellom alle klasser, avsløre alle typer utbytting. Nyttig veiledning for oss og en teoretisk avvisning av sneversynt "arbeider-isme".

Men det er verd å huske på at i redaksjonen er vårt hovedproblem ikke noen tendens til det siste. Dels fordi vår egen klassemessige stilling skiller oss fra arbeiderklassen, og ikke minst fordi vi med usynlige band er knyttet til et mediamiljø gjennomsyret av borgerlig og småborgerlig ideologi. Enten det gjelder oppfatninga av hva som er viktig, "nyheter" riktig "vinkling" av stoffet osv.

Bare den som forstår dette kan gjøre noe med det. Det krever skolering og debatt, men også daglig bevissthet om at det

spennende finnes i arbeiderklassen (Ivar Lo-Johansson). I 1979 kunne vi oppsummere at KK det siste året hadde forfalt fullstendig mht. noe så elementært som dekning av fagforeningskampen. Seinere har vi stadig fått merke at straks vi ikke bevisst jobber for å finne ut hva som rører seg i fagbevegelsen og opptar folk på arbeidsplassene, så vil stoffområdet spontant forfalle. Slik det etter min mening gradvis gjorde utover seinhøsten ifjor. Det er ikke akkurat tilfeldig at nyheter og reportasjer fra arbeidsplassene og fagbevegelsen er så dårlig i de fleste aviser og i NRK. Akkurat som ny Tid (før Orientering) aldri har klart å bli noen arbeideravis.

Vi har oppnådd mye, ikke minst i samband med arbeidskamper. Denne vinteren og våren har vi også tatt et stort steg fram mht. dekning av den internasjonale arbeidskampen (Tyskland, Frankrike, England). På andre felt heller stagnasjon og tilbakegang. Ifjor høst og i vinter klarte Arbeiderbladet (som ironisk nok ifølge red. Brunvand lærte av oss) å gi en mer aktiv dekning av saker som sykelønnsordninga, for-svar av velferdssaker o.l. Dels også mht. elementært opplysnings-stoff om tariff-oppgjøret.

Et eksempel fra et annet område kan være utvalg av intervju-objekter/lørdagsportretter. En god ting at vi avviser sekterisme, er "breie". Et skarpt intervju med en skikkelig storborger er glimrende stoff! Men den spontane tendensen, det som "ligger i mediabildet", som er lettest tilgjengelig, er hyggelige, radikale kjentfolk fra det intellektuelle småborgerskapet i Oslo-området. Det koster oss mer av arbeid og kontakter å få tak i spennende folk utenfor sånne miljøer. Arbeidere blir sjelden

"navn i nyhetene". Nettopp vi bør ha forpliktelser til å bryte dette mønsteret.

Det siste eksemplet jeg skal trekke fram gjelder holdningen til den kjempende massebevegelsen og til partiets arbeid. Da KK ble startet fantes det et sekterisk redigeringsdirektiv som reduserte nyhetsstoff til annenrangs og påla redaksjonen en serie kvantitative forpliktelser mht. uttalelser, oppfordringer mm. Redaksjonens eget opprør mot denne tvangstrøya i 1978/79 bar frukter. Gjennom de seinere åra har vi heller hatt det motsatte problemet; sett en spontan tendens til å neglisjere avisas rolle som kollektiv organisator.

Et symptom kan være å skrive opp og ned om Afghanistan og Palestina, uten å være spesielt opptatt av å fungere som en direkte inspirasjonskilde for solidaritets- og støttearbeid. Et annet å være lite opptatt av hva AKP og RV faktisk gjør og vise liten interesse for å gjøre dette stoffet journalistisk interessant. Etter min mening har sånne tendenser vært et problem - og er det fortsatt.

2) Det siste punktet kan lett forbindes med det neste: tradisjonisme i stoffvalg, prioritering og presentasjonsmåte. Jeg har gjennom åra sett en del tilfeller av "sjøløppfyllende profeti"; stoff om partiets aksjonsuker, "datoer" er litt "pliktløp", altså skrives det rett fram og litt kjedelig. Hvilket beviser at „Gudskjelov, vi har seinest fra i vår (Afghanistan-uka og partiets forsvarsinitiativ) eksempler på det motsatte. Men problemet finnes.

Og tradisjonisme skal alldeles ikke innsnevres til dette! Noen eksempler: Hele tida, med 300 utgivelser pr. år, har vi muligheten til å begynne å trække i

gamle spor. Ei riktig politisk hovedprioritering kan også forflates til stereotypi slik at folk etterhvert veit helt sikkert hva den kan rekne med å finne i avisa. Ei god avis, spesielt ei god revolusjonær avis må ha evnen til å ligge i forkant, kunne overraske.

Men ikke med hva som helst! Den første forpliknelsen er kanskje å fornye noen av hovedområdene politisk. Det er journalistisk tradisjonisme når vi i dekninga av den faglige kampen intervjuer forbundspammer & AKP-tillitsmenn i runde etter runde. Og det er et eks. på politisk tradisjonisme når vi 1.mai (med rette kritisert) lar "gutta på Kværner" symbolisere arbeiderklassen for n'te gang.

Samtidig gjelder det også å bryte nytt land slik vi i sin tid gjorde med økonomisk-politiske avsløringsprosjekter. Stikkord: feminiseringa av arbeiderklassen, strategiske virkninger av datarevolusjonen, oppløsninga av familien. Utenrikspolitisk; reise til for oss nye land (nytt eks. foran høsten 1984: DDR og rivningene med Sovjet). Kort sagt, være årvåken i forhold til nye tendenser i utviklinga av klasseforhold, samfunnsendringer og internasjonal politikk og følge opp disse politisk.

På den måten vil avisa dels kunne brøyte nytt land for partiet og dels evne å popularisere/propagandere ny innsikt rørsla har fått gjennom utredningsarbeid og studier.

3) Til slutt noen eksempler på stoffområder der en bedre redaksjonell planlegging og prioritering burde kunne utvikle avisa i ei riktig politisk retning og gjøre den interessant for nye grupper av lesere:

A) Være den avisa som mest aktivt

tar opp virkningene av den nye teknologiske revolusjonen mht. klasseforhold, økonomi, arbeidsløshet, industriutvikling. Jobbe med nyheter fra feltet, invitere til debatt, utvikle analyser. Ikke minst bli et forum for diskusjonen om saker som konsekvensene for vareøkonomien, det materielle grunnlaget for kommunismen m.m.

B) Vinne hegemoni på feltet arbeidsplasser, velferdskamp og økonomi. Forutsetter at enkeltsakene (nedlegging, innskrenkning, budsjett-kutt, lønnskamp) blir satt i et strategisk perspektiv; over hele Europa skjer det nå framstøt for å likvidere deler av den tradisjonelle velferdsstaten og rive ned fagbevegelsen. Forutsetter hele tida løpende kritikk av sosialdemokratiets politikk, taktikk og linjer i denne kampen.

C) Gjenerobre den plassen vi erobra i 1982/83 som hovedorgan for undersøkende journalistikk. (Eks. var spesielt Fred-Olsen-serien og økonomisk avsløringsstoff). Behov for grundige søkelys på storbankene/pengeutlånerne, forholdet statsapparat/næringsliv. Ønskeopp-gave: Kle av Olav Thon! Heller ikke begrense oss til økonomi: områder som overvåkningspolitiets/etterretningstjenestens arbeid. Politisk korrupsjon er også felt der vi bare kommer noen vei ved å sette igang prosjekter som koster en del tid, mannskap og penger. Flere praktiske forhold har vanskeliggjort denne typen arbeid siste halvåret, men høsten 84 gir muligheter for en ny start.

D) KKs utenriksdekning har et godt ry når det gjelder aktivt, oppsøkende reportasjearbeid. Kjell fikk f.eks. Narvesenprisen for Afghanistanjobben gjennom mange år. I 1984 har vi vel reist mer aktivt enn noensinne, spes. i Europa.

Samtidig har det vært mye

berettiget kritikk av vår daglige utenriksdekning. Vi har hatt noen tradisjonelt sterke sider (som Midtøsten og Latin-Amerika) og periodevis en rekke svakheter og hull (som Kina, Sovjet, endringer i europeisk politikk).

Mener vi i løpet av noen år burde kunne jobbe opp KK til å bli "verdensberømt i Norge" for sitt utenriksstoff. Det vil antakelig kreve bemannings-styrkning, mer enn 2 sider internasjonalt stoff daglig, aktiv reising av mange i redaksjonen (som i år), bevisst bruk av freelancere (har nå bla. gode svenske og danske kontakter) og organisering av et sjikt av kommentatorer rundt avisa på ulike spesialfelt.

E) For noen år siden ble avisa kritisert for at vi nærmest fullstendig neglisjerte kampen mot kvinneundertrykkinga. Etter at en journalist med dette stoffområdet som hovedfelt ble ansatt er ikke kartet blankt. Visse ting har vi dekket svært bra. Men kollektive problemer har gitt stagnasjon: Først og fremst har vi ikke greid å gjøre "kvinneperspektivet" til en sak som gjennomsyrrer mange stoffområder.

Framover trur jeg vi bør prioritere følgende:

Først av alt sikre at vi virkelig jobber systematisk med nyheter om kvinneundertrykking & kvinnekamp uansett hvor det forekommer. Dernest forsøke å få et gjennombrudd for kvinnespørsmålet når det gjelder stoff om fagbevegelsen/arbeidsplassene.

F) Kulturstoffet vårt har til tider vært hardt kritisert, med rette og urette. Med "urette" mener jeg spesielt argumenter om at kulturstoff generelt bør nedprioriteres fordi store deler av arbeiderklassen "ikke leser sånt likevel". Mener vi har endel bra tendenser

siste halvår og foreslår: gode meningskronikker, mer oppsøkende reportasjer (a la kvinne-litteratur-konferansen i London i vår). Prioriter nyheter a la Jancos reklame-TV istedet for nyheter a la forlagenes/plateselskapenes siste pressekonferanse. Mer vekt på kulturpolitisk og ideologisk debatt/politikk på kultursidene.

Viktig å lytte til kritikken om småborgerlig-gjøring også der. Det som finnes av arbeiderlitteratur (fra og til, norsk og utenlandsk) må oppmuntres, vies oppmerksomhet, kritiseres. Mer oppmerksomhet mot den breie folkelige kulturbevegelsen (kor og korps eksempler). Forutsetter mer reising også på dette feltet.

Knytte til oss faste, kompetente medarbeidere på ymse felt (Eks: Per P litteraturstoff om Alice Walker, Pat Barker m.fl. er både skarpe politisk og så faglig kompetente at de apellerer til et breiere litteratur-

interessert publikum. Mer!)).

Som alltid når det gjelder KK vil magre ressurser, for få folk osv. sette stramme begrensninger når det gjelder hva vi kan klare. Men stort sett mener jeg det innafor den nåværende staben er mulig å ta endel store og små steg fram på de feltene som er nevnt. Går høstaksjonen dårlig kan mulighetene til ekspansjon lett bli magrere. Og først etter at statsbudsjettet er vedtatt veit vi rammene for neste år med hensyn til omlegginga av pressestøtta. Høyt opp på ønskelista allerede i høst står f.eks. å bruke noe penger på profesjonell opprustning av lokalredaksjonsarbeid i regionene rundt Bergen, Trondheim og Tromsø.

Uansett er det viktig å få opp debatten om hva vi bør forsøke å gjøre mht. utviklinga av avisas linje og profil. Praktiske skjær i sjøen blir det uansett.

MARXISTISK STUDIEBOK - NOKRE ERFARINGAR

Partiets nye studiesirklar har no vore i bruk ei tid, og det er grunn til å samanfatte nokre erfaringar. Studieutvalget har eit begrensa erfaringsmateriale å bygge på. Vi oppmodar alle sirkelleiarar til å svare på spørreskjemaet som vart sendt ut tidlegare i år. Dette er såleis ei førebels oppsummering. Oppsummeringa tek ikkje opp erfaringane med den faglege sirkelen sidan vi ikkje har noko materiale å bygge på.

MÅLSETTINGAR OG BAKGRUNN

Bakgrunnen til at partiet sette i gang arbeidet med den nye sirkelen var eit utbreidd ønskje om ein oppdatert, nyskriven grunnsirkel som skulle dekke dei "obligatoriske" emna i m-l-m.

Studieutvalget hadde også som målsetting at studieøkene skulle stimulere til debatt. Økene skil seg frå alle tidlegare ved at dei fleste delane har eit personleg preg.

Studieøkene presenterer også nytt stoff (feks. om Sovjet og klasseanalyse) som tidlegare ikkje

Ei vesentleg målsetting var å presentere stoffet på ein måte som verken var for teoretisk og tungt eller for enkelt og overflatisk.

TEMAVALG, DISPOSISJON OG OMFANG

I hovedsak ser det ut til at sirkelen har truffe bra når det gjeld "gangen" i grunnsirkelen. Også når det gjeld antall møter og omfanget av stoff til dei enkelte møta tyder erfaringane på at dette er bra tilpassa ein grunnsirkel. Dei få kritiske røystene vi har høyrte har vore motstridande på dette punktet.

Ein kritikk å ta alvorleg er at grunnsirkelen burde lagt større vekt på marxistisk filosofi, den dialektiske materialismen. Nokre meiner at dette bør vere det aller første møtet i ein grunnsirkel. Be-tydninga av forståing for dialektikken blir framheva. Sjølv om den dialektiske materialismen har fått brei dekning i den andre studieboka (Marxistisk studiebok 2) og sjølv om fleire sentrale filosofiske omgrep blir presentert i kapitlet om den historiske materialismen, så har fleire sirkelar oppsummert at filosofien burde ha fått ein meir sentral plass.

STUDIEBØKENE OG DEN TEORETISKE DEBATTEN

Da studiebøkene blei laga, var stoda i partiet den at mange teoretiske spørsmål var under debatt, det var usemje, og mykje var uavklara. Slik er det enno. Forordet i studiebok 1 peiker også på at artiklane delvis avspeglar den teoretiske debatten i partiet. Det er difor ikkje til å undrast over at det har kome politisk kritikk mot studiebøkene på nokre punkt. Vi vil nemna desse:

- Artikkelen om historisk materialisme tar det standpunktet at basis i samfunnet blir utgjort av summen av produksjonsforholda, produktivkreftene er ikkje ein del av basis. I artikkelen er det markert at dette er det personlege synet til forfattere, og at synspunktet er omstridt.

- Partiet sitt militærprogram har ei formulering som lyder slik:

"Det er berre seierrike sosialistiske revolusjoner i de to supermaktene, og først og fremst Sovjet, som kan hindre den konkrete omfordelingskrigen som nå er i emning". Dette standpunktet blir hevda i artikkelen om imperialism og krig i studiebok 1, og i artikkelen om Sovjet i studiebok 2. Som dei fleste veit, går det enno ein debatt i partiet (knytta til framlegget til nytt prinsipp-program) om denne formuleringa i militærprogrammet. Formuleringa blir kritisert for å uttrykka historisk determinisme, når det blir påstått at den konkrete omfordelingskrigen mellom Sovjet og USA berre kan hindrast av sosialistiske revolusjonar i ei eller begge supermakter. Eit slikt standpunkt ser bort frå at andre omfattande samfunnsmessige omveltingar i verden kan ha avgjerande verknad på utbrudd/ikkje utbrudd av ein konkret krig. Vi vil streka under at det er den historiske determinismen i synet på den konkrete krigen som er blitt kritisert, ikkje Lenins teori om at imperialism betyr krig. Det har heller ikkje kome nokon kritikk mot studieboka si framstilling av alvoret i krigsfaren, og at det er svært sannsynleg at det bryt ut ein omfordelingskrig mellom Sovjet og USA.

- Artikkelen om "Revolusjon mot reformisme" tar m.a. opp Scocozzas teoriar om grunnlaget til reformismen til drøfting.

Artikkelen sluttar seg til nokre av synspunkta til Scocozza, men avvisar andre. Scocozzas teoriar er omstridt i partiet.

- Det har kome kritikk mot at staten er for dårleg drøfta i studieboka. Boka gir ikkje noko samla framstilling av staten, det fins litt her og litt der i dei ulike kapitla.

- Ein artikkel det verkeleg har storma rundt, er artikkelen om kapitalistiske kriser i studiebok 2. Som lesarar av Raude Fane har sett, er det skarp usemje i partiet om marxistisk kriseteori.

PEDAGOGISKE VEIKSKAPAR

Kritikken har på dette punktet særleg retta seg mot framstillingsforma og oppbygninga av dei to kapitla om politisk økonomi i bok 1. Det er også kome kritikk fordi det ikkje er utarbeid ei særskilt lærar-rettleiing til bøkene. Vi vil også nemne at det er reist spørsmål om denne forma for studiebøker har utspelt si rolle.

Kritikken mot framstillinga av den politiske økonomien har dels retta seg mot at kapitla generelt blir for teoretiske, dels at teorien blir forklart på ein måte som gjer at lesaren får problemer med å sjå samanhengen mellom dei ulike omgrepa som blir drøfta. Fleire har etterlyst fleire konkrete døme som kan illustrere og underbygge teorien. Andre meiner det er ein veikskap at desse kapitla ikkje forklarar begrepa og samanhengen mellom dei grundig nok, og at politisk økonomi er eit område som er såpass vanskeleg tilgjengeleg at det må leggjast mykje større vekt på ei systematisk oppbygging av lærestoffet.

Å framstille den politiske økonomien i ein grunnsirkel som tilfredsstiller både krava til ein

forsvarleg teoretisk framstilling og er pedagogisk tilfredsstillande er svært vanskeleg. Den måten som dette er blitt løyst på i studieboka vart diskutert særskilt i studieutvalget, og vi meinte i planleggingsfasen at dette var ei god nok løysing. Vi har no hausta ein del verdifulle erfaringar som det er viktig å bygge vidare på.

Det ville utvilsamt ha vore ein fordel dersom det var blitt utarbeid ei lærar-rettleiing til grunnsirkelen. Vi trur generelt at læraren/sirkelleiaren si rolle ofte blir undervurdert.

Noka av det viktigaste i ei slik lærar-rettleiing ville vere å understreke betydninga av at sama kor god studieboka er så trengs det initiativ og tilretteleggingsarbeid frå sirkelleiaren si side.

KVA SLAG STUDIEBØKER TRENG VI?

Marxistisk studiebok 1 er på det nærmeste utselt. Dette skulle tyde på at det har vore behov for denne i eit ganske breitt lag av folk.

Det er likevel grunn til å spørre seg i kor høg grad boka har fungert til det den først og fremst var tenkt til: ein reiskap i rekrutteringa. Vi har ikkje noko tal på korleis boka har fungert i vervinga. Det får vi først vite når vi har samla inn meir materiale. Det er sannsynleg at berre ein mindre andel av sirkeldeltakarane har meldt seg inn. Det er grunn til å spørre om ikkje andelen kunne vore ein god del høgare dersom grunnsirkelen i mykje større grad var innretta på å gi svar på dei invendingane og behova for diskusjonar som trengs angående parti-medlemskap. Dette betyr i så fall ein grunnsirkel av ein annan type enn det som har vore vanleg, og det betyr at vi i framtida bør diffe-

rensiere våre studietilbud mykje meir. Særleg viktig er det når vi utviklar studiemateriell å tilpasse dette til den målgruppa vi vil nå. Eit partimedlem med eit års farts- tid har (oftast) eit sterkt behov for grunnleggande studiar i marxismen. Mange av våre sympatisørar har ofte behov for kjennskap til partiets organisasjon og politikk, og mulighet til å diskutere sine synspunkt på partiets veikskapar og styrke. Begge desse har behov for studiar, men av ulik type. Ein veikskap ved den typen studiebøker

vil alltid har prioritert å lage, er at dei har forsøkt å tilfredsstille temmeleg ulike studiebehov. Kanskje er det rett å seie at det er tatt for lite omsyn til kva studiemateriell som trengs for å knytte nye folk nærmare partiet og bli medlemmer.

Vi vil understreke at dette er spørsmål som studieutvalget slett ikkje har noko klart syn på. Her er det behov for å få fram fleire erfaringar og meir diskusjon.

Nils, studieutvalget.

HVA ER EN PARTIKRISE ?

Endelig har SK srevet en beretning som er enkel å lese, etter i årevis å ha slitt med tunge "verk". Men - SK forstår tydeligvis ikke årsakene til problemene de peker på sjøl. Det er mange riktige beskrivelser av situasjonen i partiet, men ingen politisk grundighet og få analyser.

HVILKEN KRISE ER OVER?

Det blir slått fast at "krisa i partiet er over". Årsakene ligger i "betydelig bedring" på følgende områder:

- Ingen organisert høyrefløy lenger.
- Studiefindtligheten er på retur.
- Økonomismen er drevet tilbake.
- Årvåkenheten mot reformismen er høynet.
- Fredsbevegelsens ideer har klart mindre innflytelse i partiet nå enn før.

Vi er enige i at den åpne høyrekrisa er over, men partiets syn på grunnorganisasjonene (GO) er idag et mye alvorligere krisetegn

enn det SK er villig til å analysere i beretningen. SKs "kriseløsende" punkter er for oss ikke tilstrekkelig til å avblåse noen krise!

Beretningen slår fast at GO ikke er med på å utforme politikken og at vi (!) stoler på toppplansforhandlinger. De viktigste diskusjonene blir ikke ført i GO men stort sett alle andre steder. Ikke minst i eksterne blader på et høyt politisk nivå som er vanskelig å følge. Dette er elitetenking. Vi skjønner etterhvert godt at ledelsen ikke ser noe annet alternativ. Partiet vet at GO har problemer med å utføre alle sine plikter, - derfor er toppplansforhandlinger nødvendige for SK, ikke for GO!

Problemet ser ut til å være at partiet to-deles i grunnplanet og partiapparatet. Det er derfor naturlig at endel kamerater går trøtt og faller av lasset. De har ingen innflytelse, - men er nødvendige som aktivister.

SK ser PPU-diskusjonen in-

ternt/externt, som et organisatorisk problem. Vi mener det er et politisk problem, medlemmene som helhet har liten mulighet til å følge debatten.

Hvordan kan SK "gripe inn" overfor GO når de ikke forstår hva som egentlig skjer?

STUDIENE - ET GAMMELT PROBLEM

Beretningen sier "Studiene har ført til klare framganger når det gjelder partimedlemmenes grep om den videnskapelige sosialismen og politisk økonomi." Vi mener dette er å overdrive hva som er gjort. Beretningen sjøl sier: "Resultatene av HMG-studiene var som helhet små, Engels-studiene var noe bedre." Kapitalen-studiene er vel det som er det viktigste: "Partiet har fått et visst grep om grunntrekkene i politisk økonomi." Studieutvalget oppsummerer K-studiene slik: "Vi har gjennomført studiene så det står til godkjent." Man kunne tro at denne studieoptimismen baserte seg på et bestemt skikt i partiet hvor de klare framgangene er!

Studier i mlm er av avgjørende betydning hvis vi skal fortsette som et kommunistisk parti. Det er derfor betenkelig at skoleringa og fostringa av GO-medlemmer er kommet så kort.

"Studier og teoretisk arbeid har ikke bare vært drevet på lagsnivå." Nei - snarere tvert imot. For at studiene skal drives på lagsnivå er det nødvendig med bevisst skolering av kader på grunnplasnivå. Det er ikke nok å gi disse en lang liste med anbefalt studiemateriale før en diskusjon. Ledelsen på ulike nivå må tilrettelegge fostring ellers blir vi aldri noe annet enn halvskolerte og usikre.

DEN MANGLENDE ANALYSEN

For et par år siden sa P.S. at mange kamerater var blitt mer opptatt av karieren i arbeidslivet enn av politikken og at det var en av grunnene til framgang for høyre i partiet. Men, er det her hunden er begravet?

Noen fins det nok, men de fleste partimedlemmer idag har hverken muligheter eller noe stort behov for dette. Men vi har alle et liv som har fornadret seg ganske radikalt på de 10 til 15 år siden bevegelsen startet.

Dagens virkelighet er slik: Vi har stiftet familie, mange har barn, vi bor stort sett dyrt, har for dårlige lønninger ift. at alt har blitt dyrere, tøffere arbeidspress på jobbene, mer sykdom mm, arbeidsfordelingsproblemer i hjemmene, gamle foreldre som må hjelpes, ansvar for flere enn oss sjøl, mindre fritid og vi er mer slitne for vi blir ikke eldre med åra.

Den gamle "stå på så går det"-løsningen kan ikke brukes lenger.

Det strammer seg til overalt, mlm er blitt enda mer nødvendig men vi er ikke flere. Massekampen står svakere - seirene er ikke så mange og enkle å vinne som før samtidig som trykket utenfra øker.

Vi lever i et moderne kapitalistisk samfunn med et sterkt borgerskap som idag kan tillate seg å vise klørne mer åpent enn før uten så veldig store reaksjoner. Sakte men sikkert har de styrket seg uten at vi klarer å gjøre så mye med det. Vi forsinker dem en del, men de glir hele tiden framover og påvirker alle - også oss!

Fordi vår analyse av kapitalismens styrke er for dårlig og partiets ressurser uklare.

Hvor konkret analyserer SK ressursene i partiet?

Hvilke oppgaver kan løses tilfredsstillende med de medlemmene partiet har idag?

Hvordan har SK tenkt å "stige ned av hesteryggen" for å undersøke

grunnorganisasjonenes virkelighet?

Hans og Kari
På grunnlag av lags-
diskusjon i bydelslag
i Oslo.

SVAR TIL TONE (JUNI-TF) & HANS OG KARI (AUG.TF)

Tone siterer ei setning fra beretninga: "Denne feilen (at interne debatter ikke tilrettelegges skikkelig, at vi står i fare for å utvikle et internt og eksternt parti) kommer ikke av et feilaktig syn på demokratiet i seg sjøl, men snarere et feilaktig syn på det organisatoriske livet i partiet. I ledelsen er det blitt et for stort skille mellom det politiske og det organisatoriske." Tone spør hva dette skal bety.

Formuleringa er kanskje ikke den glapest. Hva er "demokratiet i seg sjøl?" Det som er ment, er at feila har en litt annen karakter nå enn før forrige landsmøte. Den gangen dreide kritikken seg om at ledelsen var lite lydhør overfor kritikk, det var for store krav til enighet (monolittisme), kritikk ble møtt med harde slag, kommunikasjonen i partiet var enveis - fra ledelsen til medlemmene, ledelsen så ikke på medlemmene og medlemsdemokratiet som en ressurs. En del er forandret siden den gang. Stilen og tonen i partiet er en annen. Det er gjort en del konkrete tiltak for å få inn medlemmenes syn i større utstrekning enn tidligere (høringer o.l.). Debatten er åpnere. Likevel har vi fortsatt problemer med parti-demokratiet. Jeg er åpen for

at en del av de gamle feila har "overvintra" - at det finnes ideologisk slagg i ledelsens syn på medlemmene og grunnplanet osv. Men jeg vil likevel holde fast ved at mye av problemet ligger i den strukturen partiet har utvikla og den måten partiet blir leda på, og et stikkord her er skillet mellom organisasjon og politikk. Det har vokst opp ei arbeidsdeling (som delvis er nødvendig) mellom den delen av ledelsen som er eksterne "politikere" og skjøtter denne delen av partiets arbeid fra dag til dag, og den delen av ledelsen som driver det organisatoriske partiarbeidet på de interne linjene. Videre er det vokst fram et skille mellom det som i borgelig organisasjons-kunnskap kalles "stab" (utvalg og eksperter nedsatt av ledelsen på forskjellige nivå) og det som kalles "linje" (de valgte organene, styrene på alle nivåer, grunnstrukturen i partiet). Dette skillet finnes på sentralt nivå, og delvis på DS-nivå. Det er en tendens til at "politikerne" jobber gjennom "staben" som kan ta raske, eksterne initiativer, mens "organisatorene" jobber gjennom "linja". Men jeg understreker at dette er tendenser, ikke absolutter. Likevel preger det

tenkinga vår. Politikerne blir for lite flinke til å tenke hvordan debatter, utspill, oppgaver skal tilrettelegges for, og gjennomføres i partiorganisasjonen, det organisatoriske arbeidet blir for ensidig "organisatorisk".

Jeg synes ikke dette er noe lett problem å løse. Det ligger objektive motsigelser til grunn. Partiet har behov for raske og eksterne initiativer, for toppplans-forhandlinger, utspill og propaganda. Vi trenger en ledelse som har handlekraft, spillerom og myndighet til å ta slike initiativer. Samtidig trenger vi grunnorganisasjoner som er levende taktisk-politiske ledelser lokalt, som er med på å forme den politiske linja og er de viktigste redskapene for å sette partiets politikk ut i livet. Vi kan ikke løse alle disse problemene ved å kjøre "full rulle" med diskusjoner før alle initiativer og utspill. Det ville kvæle organisasjonene med sentralt pålagte møter, og det ville gjøre partiet til ei svært langsomt malende byråkratisk kvern.

Verken jeg eller andre i ledelsen har noen ferdig løsning på disse problemene. derfor er det svært bra at denne diskusjonen kommer opp i forbindelse med beretninga, så kommer vi kanskje en del skritt nærmere løsninga. Sjel mener jeg følgende tiltak er viktige.

-Det må jobbes med å utforme en strategisk plan for partiet (se artikler om dette annet sted i bladet). Ut fra en slik strategisk plan kan grunnorganisasjonene analysere sine egne områder, klassemessig og politisk, og legge en plan for hvordan de skal jobbe på sitt felt for å nå de felles strategiske måla. Slik vil det bli lettere for laga å utvikle seg til

taktisk-politiske ledelser for klassekampen i sitt område, og den lokale og sentrale planen trekker i samme retning. I første del av neste planperiode vil vi legge stor vekt på at laga jobber med denne oppgaven.

-Det må utformes egen skolering av lagsledelser, slik at alle som skal ha dette vervet, får opplæring i hva det vil si å lede en grunnorganisasjon. Dette må bli noe av det første partiskolen går i gang med. Planlegging er allerede i gang.

-Problemene i grunnorganisasjonene, både gode og dårlige erfaringer, må analyseres nærmere. Til høsten vil det bli holdt en konferanse med utvalgte lagsledere nettopp for å få bedre grep om disse sakene.

-Ledelsen må analysere sin egen måte å lede på, og endre den slik at det politiske og organisatoriske blir knytta nærmere sammen, og slik at innrettinga på grunnorganisasjonene styrkes. Dette vil antakelig kreve både endringer i tenkemåten, i metodene, og omorganisering. Partiet vårt har feks. aldri hatt noen organisatorisk nestformann. Det bør vi kanskje få.

Dette skillet mellom organisasjon og politikk, at grunnorganisasjonene spilles ut over sidelinja osv., er naturligvis et politisk problem. grunnorganisasjonenes hensynkning er et av de viktigste høyreproblema i partiet i dag, og det kan ikke løses ved isolerte inngrep i laga. Men det er ikke nok å si at det er "høyre". Vi må også prøve å finne ut åssen det nedfeller seg i praksis, på ulike nivåer. Her mener jeg at de forholda jeg har beskrevet overfor er, viktige.

Tone spør om RVs utspill om valgteknisk samarbeid med SV er et eksempel på manglende "syntese av det politiske og organisatoriske"? Svaret mitt er nei. RVs utspill om valgteknisk samarbeid er et eksempel på den typen initiativer som ledelsen etter mitt syn må ha spillerom og mulighet til å ta. Hun kritiserer også beretningas avsnitt om KK for å legge for lite vekt på den redaksjonelle linja, og ensidig dreie seg om kampanjer og opplagstall. Denne kritikken er jeg enig i. Og i en viss forstand er dette avsnittet et resultat av "manglende syntese mellom politikk og organisasjon". Det opprinnelige utkastet til avsnittet ble skrevet av en som i hovedsak jobber organisatorisk med KK, ikke redaksjonelt. Egentlig en god illustrasjon på åssen arbeidsdelinga preger tenkinga og på at "syntesen" ikke ble skikkelig sikra.

Tone skriver at høyre og venstre i si kjerne er samme fenomen, fordi resultatet av begge er dårlig massearbeid. Det er riktig at resultatet av begge er dårlig massearbeid, men er likevel en vesentlig forskjell på den sløvhet og tilpasning til rådende borgerlige arbeidsformer som preger høyre, og det bevisste ønsket om nedtoning av de formene for politisk arbeid som fører oss i kontakt med massene, som preger venstre. Ihvertfall må høyre- og venstre-feil angripes med ulike midler. Tone hevder at høyrefeil tradisjonelt blir sett på som mer tilgivelig enn venstrefeil. Det stemmer ikke med min oppfatning av partiets historie. "Venstre" har snarere vært en æresbetegnelse. Det viktigste er imidlertid å slå fast at begge typer feil er skadelige. Beretninga sier dessuten at høyre er hovedfaren nå, noe Tone ser ut

til å være enig i.

Hans og Kari tar også opp problemene i grunnorganisasjonene. Det jeg har sagt over, er også delvis et svar til dem. De sier at grunnorganisasjonene er et mye alvorligere krisetegn enn det beretninga gir inntrykk av. Nå synes nok jeg at beretninga roper et ganske kraftig varsko. Dette varsko'et har fått et enda kraftigere ekko fra laga, i rapportene om beretningsdiskusjonene. Vi er ihvertfall enige om hvor skoen trykker. Så spør det om vi klarer å rette på feila, ved felles anstrengelser. Jeg oppfordrer laga til å studere de utsendte planforslaga, bla. med dette for øye, og komme med reaksjoner og endringsforslag.

Hans og Kari mener at beretninga overdriver framgangene i studievirksomheten. Det som står, er basert på rapporter fra laga, men disse er sjølsagt ufullstendige, og nivået varierer dessuten fra lag til lag. Men det stemmer ikke at "studieoptimismen baserer seg på et bestemt skikt i partiet hvor de klare framgangene er."

Vi kan imidlertid være enige om at mye står igjen når det gjelder å sikre alle partimedlemmer systematisk og regelmessig skolering. Derfor mener vi det er viktig å satse mye ressurser på å opprette partiskolen, som skal nå alle medlemmene og være innretta på å styrke partiet og de organisasjonsledda som trenger det mest.

Kjersti E

GJER LEINGA BLANKE I MEDLEMSDEMOKRATIET ?

Vi som står bak dette innlegget er sterkt misnøgde med den måten partileinga praktiserer medlems- og grunnplansdemokratiet i AKP(m-l). Tendensen er: Mykje sentralisme og lite demokrati - ikkje nettopp kva vi ønskjer skal ligge i uttrykket demokratisk sentralisme. Som eit særleg grovt døme vil vi peike på handsaminga av prinsipp-program-utkastet.

Rett på sak - på side 4 i det grønne heftet med titelen "Utkast til prinsipp-program for AKP(m-l) står det:

"3. Det er en viktig svakhet ved arbeidet i prinsipp-program-komiteen at forslaga fra lagsdiskusjonene har kommet seint inn.....Fordi medlemmene (i komiteen) ikke mottok lagsrapportene før et par dager før siste møte i prinsipp-program-komiteen, har disse ikke blitt grundig behandla.

Innholdet i det vi her har sitert er egentlig nærmast utruleg!. Det som blir sagt er mao at "av di det blei så kort tid mellom det tidspunktet då vi fekk rapportane og det siste møtet vårt, valde vi å gje blanke i synet til medlemmane og halde oss til våre eigne hovud, på beste subjektive vis."

Kvifor kunne ikkje komiteen utsette møtet, slik at rapportane frå mange medlemmar og mange diskusjonstimar kunne få ei forsvarleg handsaming? Det blir det ikkje sagt noko om.

I staden står det: "4. Trass i dette er komiteens oppfatning at motsigelsene, diskusjonene og avstemningene i komiteen har vært representative for de motsigelsene,

som har vært diskutert og stemt over ilaga. Vårt syn er at de motsigelsene som har stått sentralt i behandlinga i partiorganisasjonen også har stått sentralt i behandlinga i komiteen."

Fantastisk. Lagsrapportane har blitt feid over med harelabben, og på det grunnlaget kan komiteen tale om si "oppfatning"!

Er dette eit døme på korleis "vitskaplege sosialistar" går fram?

Vårt "syn" er at her er det berre ein ting å gjøre: Les lagsrapportane - grundig. Handsam dei i eit nytt møte. Legg så fram eit nytt diskusjonsutkast.

Slik det no er, er det dei mest aktive i diskusjonen i Klassekampen sine spaltar som får prege debatten, og komite'medlemmene sjølve. Og knapt nok andre.

Vi går ut fra at komite'en arbeider med ein eller annan form for kontakt til sentralkomite'en i partiet, så også denne har eit opplagt ansvar for denne skandaløse framferda.

Eit anna døme vi også kan trekke fram, er framlegget om listesamarbeid med SV foran valet i 1985. Spørsmålet om listesamarbeid er alvorleg. Etter vår meining er det berre ein seriøs måte å handsome spørsmålet på, nemleg ved

å sende det ut til diskusjon i grunn-organisasjonen først. Men, som vi veit, fekk medlemmane vite om saka gjennom Klassekampen.

Vi oppfattar denne framgangsmåten som eit forsøk frå partileiinga si side på å få vedteke ein bestemt strategi for å få RV inn på Stortinget. Men nokon demokratisk framgangsmåte var det ikkje, dette med å prøve seg på eit

"fait accompli"

Slik frå-toppen-og-ned-framferd gjer det ikkje lett å overtyde folk om at partiet er ein framifrå plass å utforme eiga framtid i.

Helsing
flittige PPU-lesarar
på Grunerløkka og
Fredensborg.

VI TAR RAPPORTENE ALVORLIG !

Jeg er glad for at dere reiser denne kritikken, for det gjør det mulig for meg å rette opp noen misforståelser. Den setninga dere siterer fra innledninga til forslag til prinsipp-program er egna til å bli misforstått. I sannhetens navn er setninga et kompromiss i komiteen, som dekker over uenigheter.

Det faktiske forholdet var følgende: På grunn av problemer med rutina kom lagsrapportene svært seint inn til programkomiteen. Disse rapportene blei umiddelbart maskinskrevet, sortert etter programavsnitt, kopiert og sendt ut til medlemmene av komiteen. Vi som jobba med dette kan ikke med vår beste vilje se at vi kunne gjort dette fortere. Vi kunne unnlatt å maskinskrive rapportene og vi kunne unnlatt å sortere forslaga etter programavsnitt. Da ville vi spart noen dager og gjort dokumentet praktisk talt uleselig for komiteemedlemmene. Slik det blei fikk alle komiteemedlemmene lagsrapportene noen dager før møtet. Et flertall av oss mente at

vi hadde rukket å sette oss godt inn i rapportene og legge dem inn i behandlinga av programmet. Men et mindretall mente at de ikke hadde god nok oversikt til å vurdere dem. Det lar seg etter min mening bevise at alle de viktigste motsigelsene i partiet, med noen få unntak, var representert i komiteen. Når det gjelder disse unntaka så sørga komiteen for også å stemme over inkomne forslag som ingen i komiteen støtta, slik at disse forslaga også skulle finnes i det grønne heftet.

Det er altså ikke sant at vi ga blanke i hva medlemmene mener. Jeg skjønner at dere kan få det inntrykket av den setninga dere har referert. Og når dere har fått det inntrykket er det helt riktig av dere å protestere. Og hvis det bildet dere hadde fått faktisk hadde vært riktig, så ville jeg vært helt enig i konklusjonen deres. Da skulle programkomiteens møte vært utsatt til rapportene var gjennomgått.

For å være helt sikker på hva komiteen mente om dette spørsmålet

reiste jeg forslag om å utsette møtet. Dette forslaget blei enstemmig avvist av komiteen, og jeg mener at dette var et riktig vedtak. Jeg trur at det skal være vanskelig å finne politiske standpunkter fra første diskusjonsrunde i partiet som ikke på en eller annen måte er reist i komitebehandlninga. Om noen likevel mener at deres forslag i innhold er blitt oversett, så bruk anledninga til å sende det inn nå. Det er ikke for seint. Alle landsmøtedelegater vil få alle forslag fra den diskusjonsrunden som er igang nå.

Men tillat meg et forslag: Skriv alle forslag på maskin. Skriv forslag som går til ulike punkter på hver sine A4-ark.

Dette kan virke pedantisk og byråkratisk. Men noen avdelinger gjør dette eksemplarisk og de er en nytelse å jobbe med. Slike enkle tiltak forkorter vår saksbehandling ganske kraftig. Mens vi river oss i håret over rapportene der vi har vanskelig for å skjønne hva som er skrevet, og der de ulike punktene er fletta inn i hverandre så det er reine rebusløpet å sortere dem.

Når det gjelder forslaget om listeforbund med SV, så er det et helt annet spørsmål. Det var hele tida klart at det var et midlertidig forslag, som skulle diskuteres i partiet før det eventuelt kunne inngås noen avtale. Hvis dere mener at ledelsen i partiet i prinsippet ikke skal kunne gå ut offentlig med et midlertidig forslag før diskusjoner er avslutta i partiet, så er vi ganske enkelt uenige. Jeg ønsker ikke en ledelse som er så handlingslamme i forhold til å utnytte taktiske situasjoner. Hvis dere hadde vært den daglige ledelsen og jeg hadde vært menig medlem, så ville jeg krevd at dere skulle ha slike fullmakter. Hvis vi ønsker et klassekamp-parti må vi gi ledelsen slike fullmakter. Hvis den misbruker dem får vi bare kaste dem ved første høve.

En annen sak er at listeforbunds-forslaget kunne vært presentert mer elegant og forklart bedre. Men det rokker ikke ved hovedsaka.

Kameratslig hilsen
Pål S.

KJEMP OM AKP !

Jeg har vært borte fra partiet i mange år, og det er flere ting som slår meg når jeg kommer inn i det igjen. Her er noe:

1. påstand.

AKP gjennomsyres av intellektuelle ideer, tanker og de intellektuelles kultur. Arbeiderklassens tenkesett og kultur er undertrykt.

2. påstand.

Frengang på dette området si-

den partistiftelesen - på elleve år! - kan måles i millimeter.

3. påstand.

Arbeidsfolk i partiet vinner ikke partikulturen uten å slåss - hensynsfullt og innbitt - lenge for det.

4. påstand.

Først da kan vi ha håp om at partiet vil bestå av den berømmelige "fremskredne tredjedelen" i

Norge. Der gjør ikke AKP av idag.

Som jeg har opplevd det, sitter de samme folka og snakker omtrent om de samme tingene som for ti år siden. Mange har bare mista litt av gnisten, og motsigelsene endret seg deretter. Men partiet har fått en bedre politikk, samtidig som situasjonen på arbeidsplassene er bedre - politisk sett -, tusenvis av arbeidere står for helt andre standpunkter enn før. Noen har lukta på oss, men de fleste avviser oss - også de som har prøvd seg som medlem. Til tross for at medlemmene våre på arbeidsplassene i en helt annen grad enn tidligere er ett med arbeiderklassen.

Arbeidere som rekrutteres, og blir i partiet, har utvikla seg til stødige kommunister utafor partiet. Mens intellektuelle lettere kan dras inn i partiet. Fordi de vil trives der. Det er et miljø, en kultur som passer dem utmerket. De utvikles til kommunister i partiet.

Det er ikke fordi intellektuelle har lettere for å organisere seg, lettere griper den kommunistiske teorien eller har mer overskudd. Hellere ikke fordi de er lurere enn andre. Ivert imot, vil vel være tilfelle for det meste av dette.

Det er fordi partiet er laget av og for intellektuelle, og har forblitt for intellektuelle.

Nå vil noen peke på konkrete fremganger, som jeg sikkert vil være enig i. Men jeg leter ikke etter det nå. Jeg ønsker meg et AKP med arbeidersjel, og da må vi grave i manglene.

I første omgang er jeg ikke engang ute for, konkret å konstuktivt, å peke på hva som er feil. Å overbevise dem som sier at jeg er på jordet, ser jeg meg ikke i stand til - alene.

Men det er sann. Partiet har

en politikk for arbeidsfolk, men stilen kulturen, miljøet i AKP er den intellektuelles. Omgangstonen, partilitteraturen, utgivelsespolitikken til Oktober, halve Klassekampen, medlemsbladene, hva medlemsmøtene er opptatt med. Alt.

Nå tror ikke jeg på å snu oppned på partiet. Vi må være glad for det vi er og det vi har, og bygge på det. Partiet må ikke være et AKP som skyr intellektuelle. Heller ikke som ser ned på intellektuelle. Ivert imot, det er beundringsverdig å bruke livet sitt i tjeneste for en annen klasse. Men kampen om hegemoniet i AKP må reises. Og vi har ikke bruk for et parti som ser ned på arbeiderklassens levesett og kultur, som noe annenrangs og uten verdi.

Jeg tror at mange intellektuelle vil le av dette. Eller vil mene at dette ikke er Problemet i partiet. Jeg tror mange vil være mot, og redd, for en kamp om kulturen i partiet.

Men jeg tror at mange arbeidere, og en god del intellektuelle er enige, og har problemer med dette. Situasjonen er også gunstigere nå enn for ti år siden: da arbeidere i partiet lot seg undertrykke. Idag kritiseres det, krangles (og sytes) det. Men kampen om AKP må reises.

Jeg utfordrer de som er enig, til å ta opp hansken, og konkretisere i medlemsbladet.

Kit Cr

STYRINGA AV KULTUR - FRONTEN

For tida er kulturarbeidet rundt AKP spreidd. I sommar blir det ikkje sentraldirigert leir, som fem gonger før, men noen desentraliserte verkstader. Avisa Klassekampen har ein profil, Oktober/Kulturutvalet ein annan, så vidt eg kan sjå. I fjor blei det arbeidd med kulturmanifestet, men dette arbeidet er ikkje fullført. Manifestet må vedtakast og komme ut. Fagforeningsarbeidet går nok sin jamna gang, men den ideologiske kampen blomstrar lite. Kan vi i AKP i det heile koste på oss ei form for arbeidprofil som syns? Eg meiner det. Men AKP?

Den politiske profilen må meir fram. Eg ser teikn som tyder på oppsving for politisk underholding. (Kall det det.) Tenk på A-sida på Alexandersens siste, Olof Backhards show i vår, Alf Hauglands dikt på radioen/Telemarkssendinga; vi har den revisjonistiske Mikael Wiehe med og utan mammutkor, paret Smith & Jones, litt av kvart. Kan artistene berre mime eller synge eller "danse" i tillegg til snakketøyet, teksten, går det bra.

Politisk underhaldning og politisk diskusjon, liten skilnad. Eg ser ein sjanse i dette oppsvinget. Situasjonen for politisk kunst er ikkje så klein som biletkunstnarane vil ha det til, og da må ein sjå biletkunsten i vid meining.

Kor står vi no i AKP? Det var det da.

Eg er ikkje så enstelig for å slenge inn S, An, Ør, og andre amatørar på området inn i debatten, alle partifolka, tvert imot. Styrima av kulturfronten må no ein periode ikkje overlates dei profesjonelle, dei som tener gode pengar på kulturen anten som produsentar eller funksjonærar. Alle må med. Det må til ein "samling i botnen". Ein kjem ikkje utanom ein retningsgivande partikonferanse. Partiet skal inn. Kulturutvalet kan få bein å stå på. Medlemmane av partiet vil få ei plattform dei veit om. Eg har tru på kulturpolitikken til eit arbeidsparti. Motkulturelle og antiimperialistar på ulike vis.

Juni 1984
Helge R

GROV KUNSTNERHETS

Iron Ør forklarar hvorfor han ikke vil stille til gjenvalg i partiets sentralkomite. Han følger opp med en kritikk av feilaktige tendenser". Han plukker ut en yrkesgruppe som spesielle synde-

bukker. Han erklærer kunstnerne i og rundt partiet krig, i et kapittel som er det groveste jeg hittil har læst av slikt.

Kunstnerne er den eneste spesifiserte gruppen, yrkesgruppen,

som han plukker ut som drittfolk. Jeg er sjøl yrkeskunstner. Jeg har vært med en god stund i MLG og parti. Den kunstnergruppen som T.Ø. skildrer har jeg aldri sett i partiet. Det kan selvsagt hende at T.Ø. har truffet enkeltkamerater som er kunstnere. At disse har vært dårlige til å selge KK eller vist passivitet. Men å gjøre det til et typisk trekk for en yrkesgruppe er usedvanlig grovt. Den politiske konsekvensen av slik arrogant skittkasting fra en ledende partikader, kan bli en økt mistro til kunstnerne innenfor partiet, og en økt mistro til partiets ledende kadre blandt kunstnerne.

Det er dessverre nødvendig å sitere Ør kapittel:

"Revolusjonære (?) kunstneres sjøldigging":

Kunstnere, nåværende, eller tidligere medlemmer/sympatisører, som ut fra kravet om "kunstens absolutte frihet" driter i den 3die verden, rakker ned på den aktive politiske kunsten og digger seg sjøl. Nei, jeg vil ikke ha parti diktat eller partisensur av kunsten. Men kunstneren (sjøl den fattige kunstneren) er privilegiert i forhold til den som står 30 år ved maskina, dama med skurebøtta, for ikke å snakke om flertallet på jorda. Den privilegierte kunstneren som nektet å stille seg solidarisk på tross av politisk kunnskap vil jeg ikke degge og duille med, jeg vil ha kamp med ham/henne!

1.T.Ø. liker kanskje ikke kunsten vår? Men da får han også la være å like det når vi gir dem bort, lodder dem vekk, eller selger dem til inntekt for frigjøringskamper i den 3.die verden han mener vi driter i.

2.Jeg har aldri hørt noen sosialistisk kunstner si noe så dumt som "kunstens absolutte frihet". Kunstnerne flest vet av historien at kunst ikke er noe rart som flagrer rundt med sin egen spesielle frihet, men en produksjon innenfor kulturområdet avhengig av de materielle vilkårene for dens eksistens.

Det jeg tror ergrer T.Ø., er kunstneres krav om frihet til å lage den kunsten, som på godt og dårlig, skal drive utviklingen framover på dette feltet - til det beste for folket, en gang. Det er ikke rart at kunstnere alltid har gått i spissen for ytringsfriheten.

3.Hvis vi vil "digge oss sjøl", knytter vi oss ikke til ml-bevegelsen. Jeg går ut fra at folk skjønner det uten videre argumenter.

4.Kunstnerne er privilegierte på noen områder, på andre ikke. Vi kan bestemme arbeidstida vår selv. Virksomheten vi driver er avhengig av at det skapes verdier som vi selv ikke kan skape. Det betyr ikke at vi er et privilegiert skitt på alle måter. Til tider kan det feks. fortone seg for oss som et privilegium å ha fast inntekt.

Kunsthåndverkere har en gjennomsnittlig yrkesinntekt i året på 10000 kr. Billedkunstnerne på 15000 kr.

Også spørsmålet om privilegier bør vurderes med et minimum av dialektikk. At kunstnerne er privilegierte i forhold til flertallet på jorda er ikke merkelig. Det samme gjelder "den som står 30 år ved maskina, dama med skurebøtta", og Tron Ø.

5.Jeg forlanger at T.Ø. snarest, helt konkret og med eksempler, viser hvordan revolusjonære kunst-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012

nere "driter i vanlige folk her, driter i den 3. die verden, rakker ned på den aktive politiske kunsten og digger seg sjøl". Jeg forlanger at han snarest påvisker at dette er et så omfattende og typiske trekk

blant progressive kunstnere, at det er riktig å behandle det som en feilaktig tendens i den progressive bevegelsen.

Morten K

MORTEN K. KAN FORTSATT IKKE LESE

Morten K er partimedlem og kunstner. Så vidt jeg veit, hører han til dem som tar alvorlig på kravet om at kunsten bør tjene folket og politikken. Dette syns jeg sånn som situasjonen er nå er så viktig at andre spørsmål er underordna. I hvertfall for meg.

Men uenige om saker er vi. Et viktig problem er blitt at denne uenigheten nå gjør at Morten K ikke lenger klarer å lese og forstå nøyaktig hva Tron Ø. skriver. Han leser ting som ikke står. Han dytter på meg synspunkter som jeg ikke har. Så blir han rasende på disse synspunktene, skjeller meg ut og krever at jeg skal diskutere med ham.

Jeg mener du gjør feil, Morten! Forrige gang var det Engels som du hevda ikke sto i partiprogrammet. Nå er det min TF-artikkel fra mai. Vi kunne jo innlede et våpenkappløp i bruk av skjellsord og lada adjektiver. Jeg vil ikke det, jeg nøyer meg med å si feil og går på det lite morsomme oppklaringsarbeidet.

1).T.Ø "...plukker ut kunstnerne som drittfolk". For det første: Jeg har ikke kalt noen for "drittfolk". For det andre: Jeg har ført fram en kritikk av kunstnere. MK gjør det

til en kritikk av kunstnerne. Men det er forskjell på bestemt og ubestemt form på norsk. Jeg kritiserer en tendens som fins blant noen kunstnere. MK forvrenger det til å bli en kritikk av (alle) kunstnerne og av "en yrkesgruppe". At dette er feil, framgår tilmed av det sitatet MK sjøl har med i sin kritikk av meg.

2) Jeg har faktisk ikke i det hele tatt behandla kunstnerne som yrkesgruppe i min artikkel i mai. Jeg behandla en tendens blant kunstnere som er politiske, som er eller har vært i og rundt AKP(m-l). Dette er en forskjell som vanligvis er lett å forstå. "Det fins en rasisitisk tendens blant Oslo-arbeidere". Betyr det: "Ør sier at alle Oslo-arbeidere er rasister?" "Ør erklærer Oslo-arbeiderne krig"? Menns mishandling av kvinner er et utstrakt problem. Betyr det: "Alle menn mishandler kvinner?" Det fins en sosialdemokratisk tendens blant faglige tillitsvalgte i AKP(m-l). Betyr det:

-alle tillitsvalgte i AKP(m-l) er sosialdemokrater (blant dem f.eks. T.Ø?)

-alle tillitsvalgte i Norge er sosialdemokrater?

Diskusjoner på et sånt

grunnlag er umulig å føre.

3) Det jeg har sagt - og det jeg mener - er at det blant kunstnere i og rundt akp m-l særlig i 80-åra har dukka opp en tendens til å ville vende politikken ryggen, til ikke å bry seg om vanlige folks liv i Norge og andre steder, og gjenta den svært utbredte borgerlige ideologien med "kunst for kunstens egen skyld" og "kunstens absolutte frihet".

Det er dette jeg kritiserer. Ikke de kunstnerne som fortsetter å lage politisk kunst og føle ansvar for folk. Heller ikke de mange småborgerlige og borgerlige kunstnerne som aldri har forstått sammenhengen mellom folkets liv, politikken og kunsten.

4).MK "forlanger" at T.Ø. "snarest" og med "konkrete eksempler" skal vise hvordan "revolusjonære kunstnere" snur ryggen til politikken, den politiske kunsten og folket. Han hevder at han ikke kjenner noen eksempler på sânt.

Jeg gjør det motsatte: Jeg vil trekke fram eksempler på at kunstnere som har drivi med politikk og tatt standpunkt for folk fortsetter med det. Som Sonja K: n. Som Dag Sr . Som folk som aldri har vært med i AKP, som Sissel M og Åge A n. (Dette er ikke noen rankingliste, hensikten er bare å gi noen eksempler på hva jeg mener). Morten K: rekner jeg også på denne sida.

Men du får meg ikke til å lage noen gapestokk eller sette meg i et dommersete, der jeg skal sette dårlig karakter på navngitte folk. Sjølsagt kjenner jeg eksempler på kunstnere som kalte seg revolusjonære, men som nå sier de driver med musikk eller maling eller skriving for kunstens egen skyld og

latterliggjør kravet om politikk i kunsten. Men kanskje de vil snu? Jeg kritiserer tendenser, jeg går ikke rundt og driter ut navngitte folk. Denne dårlige tendensen får andre folk i partiet ta vare på. Du får ikke meg med på det, Morten.

5)MK syns TØs standpunkt er så rart at han mener det må ligge noe anna under. Enten at "T.Ø. liker kanskje ikke kunsten vår"? Eller "Det jeg tror ergrer T.Ø. er kunstnerens krav om frihet til å lage den kunsten, som på godt og dårlig skal drive utviklingen fremover... til beste for folket, engang".

Svar: For det første: Jeg anmelder en del. Av det vil det gå fram at noe liker jeg og noe liker jeg ikke. Finn hold i mine anmeldelser i de siste 5 åra for at "jeg liker ikke kunsten deres", Morten!

For det andre: Jeg har i partiet gått i spissen for kritikk mot ideen om "partidiktat over den enkelte kunstneren og det enkelte kunstverket". I programmet i 1980 og i programforslaget i 1983-84 har jeg vært med på å gå i spissen for å programfeste kunstnerens (og vitenskapfolkas) frihet til å gjøre arbeidet sitt uten innblanding fra staten og kommunistpartiet under sosialismen. På samme måte har jeg vært med på å gå i spissen for å kritisere og endre linja med at AKP(m-l) skulle forfølge kunstnermedlemmer og kritisere hvert enkelt verk, slik det var i noen år i 70-åra. Alt dette er godt kjent av folk som jobber med kunst i partiet og MK kan sjekke det hvis han vil.

Nei, jeg er ikke "misfornøyd med kunsten vår". Jo, jeg ser mye bra i utviklinga, og jeg er prinsippielt mot at partiet skal fortelle Morten K åssen han skal lage bilder eller Marit O

assen hu skal skrive.

Men jeg vil fortsette å forsvare den bra kunsten som blei laga i 70-åra og kritisere de borgerlige "apolitiske" tendensene i 80-åra.

6)I artikkelen i mai pekte jeg på at kunstnere i Norge er privilegert i forhold til de delene av det arbeidende folket som gjør underordna og rutineprega

arbeid i livet (feks. samleband). MK kontrær med å peke på at et flertall av norske kunstnere tjener svært lite. Det veit TØ også. TØ har sagt mange ganger at dette gjør det mulig å vinne et flertall av norske kunstnere som allierte for arbeiderklassen. TØ har tilmed sagt det på (minst ett) møte der MK var.

T.Ø.

DOBBELSTRATEGI ELLER DOGMESTRATEGI

Jeg vil skrive noen tanker om partiets strategi.

Et sentralt dokument om dette spørsmålet forefinnes som vedlegg til TF for april (84). Her holder DS-formannen i Oslo oppgjør med signaturen Petter, som er kommet i skade for å kreve at beredskapsarbeidet i partiet bør oppprioriteres. DS-formannen har en tilsynelatende grei in vending mot dette når han skriver at "Den strategiske perioden vi er inne i er en periode der partiet jobber for å forberede mulighetene for en sosialistisk revolusjon i Norge." (alternativ A). Dette anvendes så til å fastslå at vår strategi er sosialismen; at strategien må prioriteres; at alle andre områder bare kan være redskaper; at redskapene må underordnes målet og strategien osv. osv. I strid med dette har altså kamerat Petter antydnet at beredskapsarbeidet bør inneha en strategisk posisjon, så -ferdig med ham! Nåvel, gjerne for meg, i den forstand at Petters artikkel som helhet var så pass

rotete og selvmotsigende at jeg vanskelig vil ta ham i forsvar.

MEN OGSÅ JEG VIL ENDRE PARTIETS STRATEGI

...i alle fall dersom partiet ikke har noen mer sinnrik oppfatning av strategiske spørsmål enn hva DS-formannen i Oslo bringer til torvs. Han ser ikke ut til å ha annen oppfatning av dette enn at strategi er en generalplan for å realisere det store målet.

-men hva med en konkret analyse av spørsmålet?

-hvilken strategisk etappe befinner vi oss i?

-hva særkjenner vår tid og den sannsynlige fremtida?

For det går da an å anvende strategibegrepet på å avgrensa etapper, og ikke bare om det endelige målet?

Opp imot DS-formannens strategiformel (alt.A) kan vi sette opp et alternativ B, som sier at vi befinner oss i etappen med

forspillet til en ny verdensomspennende krig. Disse to alternativene vil opplagt måtte føre til nokså ulik generalplan for partiet, til ulik prioritering av politikk og arbeidsfelt. Valget mellom disse to alternativene utgjør et virkelig teoretisk problem. Det er ødeleggende når det i seg sjøl kan bli brukt som argument mot personer som Petter at de vil bryte med partiets strategi. Slikt er virkelig det samme som å løse teoretiske problemer med dogmer.

Ta nå, som eksempel på slike slike virkelige teoretiske problemer vår sentrale militærparole. Tidligere var den noe sånt som (1) "ikke en mann, ikke ett øre" (til det borgerlige militærapparatet). I dag lyder den (2) "For et sterkt og uavhengig nasjonalt forsvar". Legg så merke til at disse to parolene korresponderer med hvert sitt av de to alternativene A og B ovenfor: Dersom vår strategi kort og godt var å "forberede mulighetene for en sosialistisk revolusjon" ville parole 2 vedrørende et sterkt forsvar virke nokså upassende, mens parole 1 om "ikke et øre" lyder mer midt i blinken. Og omvendt dersom vår strategi var uttrykt gjennom parole B og dermed gikk ut på å forberede en etappe med krig og okkupasjon.

Men nå er den programmessige situasjonen slik at partiet faktisk har forkasta parole 1 og vedtatt parole 2 om sterkt forsvar. Dette må jo være et lite tankekors for DS-formannen med sin strategi - for ikke å si et virkelig teoretisk problem som burde være av interesse for strategidiskusjonen. For de omtalte militærparolene, 1 og 2, er jo begge paroler av strategisk karakter.

KRIGSFAREN KREVER EN
DOBBELTSTRATEGI

I sin artikkel har DS-formannen i Oslo egentlig bare ett virkelig argument mot tanken om at vi eventuelt skulle slå over på en kurs med forberedelser til krig som strategi: nemlig at det ikke er helt sikkert at krigen kommer. På dette punktet er det ikke vanskelig å gi ham rett. Det har lenge vært ført en debatt i partiet om hvorvidt det er "sikkert at Krigen kommer", i den forstand at det bare er revolusjon i supermaktene som skulle kunne hindre krigen. Denne debatten kan for min del gjerne overføres til lukket behandling i sentralkomiteens underutvalg for tvil-og-tro.

Dessverre har enkelte kretser av partiets venstre-opposisjon satt kreftene inn på å forsvare den tvilsomme parolen om at "bare revolusjon i supermaktene kan..." for derigjennom å etablere teoretisk ryggdekning for beredskapsarbeidet sin sentrale plass. Bare for å bli møtt med motargument om at en såkalt "konkret krig" kan unngås (forøvrig et tullebegrep; en krig som ikke bryter ut må jo nødvendigvis være en abstraksjon, og nettopp ikke konkret). Nå ser jeg forøvrig at man til og med tenker å prinsipp-program-feste at "konkret krig" kan unngås. Det var jo virkelig betryggende. Kunne man ikke istedet nøye seg med å fjerne den omstridte "bare revolusjon-i-supermaktene"-parolen fra militærprogrammet? men tilbake til det egentlige temaet.

For - man trenger da ikke ha slik klokkeetro på at Krigen helt sikkert kommer for å underbygge beredskapsarbeidets strategiske betydning. Jeg vil tilslutte meg DS-formannen når han i omtalte artikkel hevder at "sannsynligheten er at det går mot en ny verdens-krig .. og at Norge vil bli

okkupert." Helt greit. Men dermed har vi altså i Oslo en DS-formann som ikke syns det berører strategien at krig og okkupasjon er den sannsynlige utgangen på etappen vi er inne i. Nei, han er helt prinsippfast; siden krig og okkupasjon er det mest sannsynlige, må vi ha en strategi med å forberede revolusjon.

Helt logisk er det neppe? La meg forresten her legge inn et historisk eksempel. Under siste verdenskrig var de alliertes strategiske mål å beseire aksemaktene, og for å nå dette samarbeidet England og Sovjet i en allianse. Men fra starten av 1944 av, da utgangen av krigen syntes klar, begynte den virkelige strategien å bli mer dobbel. Etterkrigssituasjonen ble stadig viktigere, og mens den allierte krigsmaskinen gikk over til den strategiske etappen med endelig nedkjemping av tyskerne, gikk vestlig etterretningstjeneste, og særlig den britiske, gradvis over til en strategi med hovedvekt på arbeid rettet imot Sovjet og deres filialer. med andre ord en dobbeltstrategi" tilpassa en forestående ny etappe.

La meg presisere mitt syn.

Det er ikke fra min side tale om å foreslå at beredskapsarbeidet i dag skal dominere partiets startegi. Det ville være å handle som om hovedmotsigelsen i landet faktisk var skifta (eller i ferd med å skifte). Det var feil av en slik type vi så hos partiet i Portugal da de nedla kampen mot eget borgerskap, og gikk inn for å støtte NATO innen en strategi for enhetsfront mot Sovjet-imperialismen. I dag ser det ut til at SKP i Sverige er inne på tilsvarende strategiske avvik.

Det jeg fremholder er at vi står overfor 2 klare, adskilte,

strategiske perspektiver: revolusjon eller krig/okkupasjon, og at begge disse må prege partiets politikk og arbeid. Dermed må vi tillegge noe jeg vil kalle en DOBBELT-STRATEGI.

DE FALSKE MOTSIGELSENE

Disse to strategiene vil nok stå i en viss konflikt med hverandre, og det vil kreve en løpende diskusjon for å føre et politisk liv som tar hensyn til begge perspektiv. Dette er virkelige politiske problem som en må leve med.

Noe annet blir det når en i debatten møter de som fremstiller krigsforberedende arbeid som et arbeidsfelt i konkurranse med partiets daglige arbeidsfelt så som faglig arbeid, parlamentarisk arbeid, publisering av dagsavis osv. Dette er en falsk motsigelse som avsporer debatten. Krigsforberedende arbeid er en oppgave som ikke kan sidestilles (og konkurrere) med faglig kamp, kulturarbeid og valgkamp. Det er et strategisk perspektiv som må gjennomsyre alle disse områdene.

Eller for å si det på en annen måte; naturligvis kan krigsforberedende arbeid stilles opp imot de nevnte kampområdene - men da helst på samme måte som også revolusjonært arbeid kan stilles opp imot den dagsaktuelle kampen: Dersom det revolusjonære perspektivet taper en slik konkurranse, havner en som kjent over i økonomismen. Underlig er det derfor når DS-formannen i sin artikkel fremstiller prioritering av beredskapsarbeidet som en slags parallell til økonomisme. Er det ikke riktigere å oppsummere at både revolusjonsforberedelser og krigsforberedelser er strategiske pers-

pektiv som kan stå i fare for å drukne i den daglige (kortsynte) kampen for brødet og barnehageplassene? Men i så fall blir det å sikre en rimelig plass for beredskapsarbeidet knytta til kampen mot økonomismen, og ikke et uttrykk for økonomisme.

Det må tilføyes at det rett nok opplagt fins enkelte spesialområder av arbeidet vårt som er særlig knytta til krigsforberedelser. Jeg skal konkretisere disse i neste hovedavsnitt, men poenget i dette avsnittet er at krigsforberedende arbeid er mye mer enn disse spesialområdene, og at det i høy grad vedrører de fleste tradisjonelle arbeidsområdene. Spesielt vil jeg arrestere en tendens til å betrakte beredskapsarbeidet mm. som noe som skulle representere den illegale sida ved partiets arbeid, mens dagskampen liksom er legalt arbeid.

Tilbake står den relle motsigelsen mellom de to strategiske perspektivene. De som har hang til slikt, kan naturligvis fremstille motsigelsen som bortimot antagonistisk, og utvikle demagogien på et slikt grunnlag. Partiformann S. n har drevet kunsten på området nokså langt når han tordner løs på det han kaller tilhengere av "Arbeidernes Krigs Parti". Men dermed kommer også han i vanvare for å sette et demagogisk likhetstegn mellom den aktuelle strategiske etappen og det strategiske målet.

LITT KJØTT PÅ BEINET

En annen svakhet ved venstreopposisjonens krav om høyere prioritert beredskapsarbeid har vært mangelen på sammenfattet strategi på området. "Beredskapsarbeid" er blitt stående som litt av en floskel, og videre dekker vel ikke

uttrykket helheten og meningsinnholdet godt nok heller. La meg derfor, som antydnet overfor, presentere noen systematiske punkter som kan være ei skisse til slik strategi og taktikk. Det skulle dessuten gjøre det lettere å lage polemikk mot meg. Og det ville jo være ønskelig, for da fikk vi kanskje en diskusjon om virkelige strategiske spørsmål istedet for spekulasjoner om hvor sikkert det er at "krigen kommer".

Som svar på spørsmål om hva vi egentlig mener ved beredskapsarbeid og krigsforberedende strategi, ville jeg komme med følgende sammenfatning:

1.AKP vil møte okkupasjon av Norge med militær kamp, basert på folkekrigens prinsipper. Ved angrep på landet må det ytes militær motstand, og AKP går inn for at Norge utvikler et sterkt, konvensjonelt forsvar.

(Ved siden av dette stiller vi parolen om folkevæpning)

Partiet legger stor vekt på utvikling av politikken på dette området, og har foreløpig oppsummert sine standpunkter i et eget militærprogram.

2.Partiets studiearbeid skal innbefatte emner som forsvarspolitik, fagmilitære spørsmål og oppsummering og lærdom av frigjøringskamper andre steder i verden.

Tilsvarende gjelder agitasjons og propagandaarbeid.

3.Partiet utvikler en spesiell BEREDSKAPSINSTRUKS som skal gjelde ved krigsutbrudd, der indre liv og kommunikasjon i partiet brått kan opphøre. Instruksen slår fast at partiet går inn for aksjoner fra første stund, men at hovedoppgaven

like etter krigsutbrudd blir å føre storparten av medlemsmassen intakt gjennom denne fasen.

4. Partiet gjennomfører en rekke organisatoriske forberedelser til krigssituasjon. I første rekke vil det innebære utvikling av en særegen ORGANISASJONSPLAN for iverksetting ved krigsutbrudd.

5. Partiets indre sikkerhetsarbeid prioriteres høyt. Dette skjer i samsvar med revidert SIKKERHETS-INSTRUKS.

6. De enkelte partimedlemmer oppfordres til å gjennomføre individuelle praktiske forberedelser, slik som fysisk trening av forskjellig slag, skytetrening, trening i bivuak, orientering om førstehjelp.

7. Denne planen utgjør partiets strategi for forberedelser til krig. Strategien er basert på en analyse av verdenssituasjonen som

sier at verdenskrig er sannsynlig i vår tid. I samsvar med dette utgjør det krigsforberedende arbeidet et strategisk perspektiv sidestilt med det revolusjonære perspektivet. Begge disse strategiske perspektivene må gjennomsyre partiets daglige arbeid på de forskjellige kampområdene.

xxx

Hvordan skal vi så forene to strategier innen ett parti?

Hvordan forhindre at partiet faktisk deles i en militær grein og en faglig/parlamentarisk grein? (noen ren ultrarevolusjonær grein øyner jeg faktisk ikke fare for..)

Dette er vaskelige spørsmål som jeg ikke går inn på i denne artikkelen. Først må vi få avklart hvilken strategi vi skal følge.

Kan landsmøtet bringe slik avklaring?

Frøy.

KVINNEUNDERTRYKKING - EN SELVDESTRUKTIV HOLDNING ?

Askepot-komplekset heter ei bok skrevet av Colette Dowling. I Tromsø går det rykter om at denne boka er viktig for kvinne-kampen. Stor var derfor min overraskelse da forfatteren i åpningskapitlet oppsummerer kvinneundertrykkinga slik: "Det er denne bogs tese at den personlige, psykiske uselvstendighet - det dybe ønske om at få andre

til at tage sig af en - er den væsentligste undertrykkelses-faktor for kvinder idag. Jeg kalder dette for "Askepotkomplekset" - et helt system af stort sett ubevidste holdninger og angstfølelser som holder kvinder nede i en slags halvmørke og får dem til å afstå fra at utnytte deres evner og anlæg fuldt ut. Ganske som Askepot går

nutidens kvinner stadig og venter på noget udenfra kommende som med et slag skal forandre deres liv."

Kvinneundertrykkinga er en frykt vi kvinner har inne i oss og som vi må bekjempe. Ja, hvis dette er sant - hva skal vi da med Kvinnefronten? Klassekamp er uviktig ifølge boka. Arbeiderklassens kvinner er bare negative eksempler for forfatteren. Vi kvinner må også for all del se å komme oss opp og fram her i livet.

Nå er jeg urettferdig mot forfatteren er det mange som vil si. Kanskje det, men hør bare: "Der er en sterk tendens i tiden til at kvinner prøver at løse deres problemer ved at ændre på de ydre forhold - ved at gifte seg (eller lade seg skille), skifte job, flytte, gå aktivt ind i fagbevægelsen eller kvindebevægelsen. Men så lenge de er bundet på hænder og fødder, vil deres liv aldri kunne ændre sig fordi de finder den "riktige" mand, det "riktige" job eller den "riktige" livsform. Arbeidet i kvindebevægelsen kan lette følelsen at personlig isolation. Men ingen af disse ydre forandringer kan løse op for de forvirrende og selvdestruktive holdninger der ligger bag." (s.58) Her er et eksempel på en slik selvdestruktiv holdning: "Mange af de kvinder jeg har snakket med, fortalte at de var holdt op med at læse da børnene kom. "Jeg havde liksom ikke rigtig tid til det mere", var den sædvanlige forklaring. "Og så blev det nærmest en vane. Min mand sad så tit og læste, men ikke mig; børnene var blevet voksne og flyttet hjemmefra, men jeg kunne ligesom ikke komme ind i vanen igen. Jeg strikkede og så

fjernsyn i stedet."

Disse kvinder undgik at læse fordi at læse er at drage på eventyr - væk fra hus og mand, ud på egen hånd. At læse var en af de mange aktiviteter som fobiske kvinder havde "droppet" og som, efter hvad de selv sagde, bare var forsvundet ud af deres tilværelse uden at de havde tænkt nærmere over det." (s.78).

Og på s.93 kan vi lese: "Nye undersøgelser gør det stadig mere klart at det er kvinderne der holder sig selv nede." Undertrykkinga er det først og fremst vi sjøl som står for! Ikke dårlig.

Etter 2. verdenskrig prøvde DNA å prente inn i arbeiderklassen at nå var det slutt på klasseundertrykkinga i Norge. Nå sto alle dører åpne for alle uansett bakgrunn. Lykken her i livet besto i å komme seg opp og fram. Bli for all del ikke arbeider! Hvor mange av oss har ikke hørt denne lekse under oppveksten? Colette Dawlings ideer er ikke nye.

Jeg er ikke overraska over at slik borgerlig reaksjonær ideologi blir utgitt og skrytt opp i skyene. Sjølsagt har vi også noe å lære av slike bøker. Men at enkelte partikamerater ikke er mer kritisk til mye av den kvinne-litteraturen som utgis synes jeg er trasig. Kvinneutvalget sentralt (og lokalt der det finnes) må også gå i spissen for å reise den teoretiske og ideologiske kampen innad i kvinnebevegelsen.

Hanne.

OBS!

Som vi husker, gikk en del partimedlemmer ut av partiet i januar. De erklærte at partiet var blitt revisjonistisk. I vår betydning av dette, betyr det et borgerlig, svart parti som må bekjempes. Alvoret i dette gikk opp for meg etter en henvendelse som jeg vil fortelle om her.

Bakgrunnen var at en del av de utmeldte opererte med dekknavn på utmeldingsannonse si, og ikke alle hadde sagt fra i avdelingene sine om at de gikk ut. Hvem de utmeldte var, ble opplyst på møter med avdelingsledere i Oslo rett etter.

Da skjedde dette: En av de utmeldte ringte til partikontoret og sa at de hadde fått greie på at navna deres blei "offentliggjort i partiet", og hvis det ikke ble en slutt på dette, "så går vi til politiet med alt vi veit". Ja, du leste riktig, dette ble sagt.

At folk melder seg ut av partiet fordi de ikke lenger er enig i det ene eller det andre, det er greit, og vi vil alltid oppleve det. men folk som virkelig diskuterer å "gå til politiet med alt vi veit" - hvor langt er de villige til å gå for å ødelegge partiet? Medlemmer av gruppa forteller at de jevnlig får TF av partimedlemmer. Disse kameratene kan umulig ta disse folka på alvor. De utmeldte mener virkelig at partiet vårt er revisjonistisk, og de handler ut fra det.

Anders.

HVA SLAGS PRINSIPP- PROGRAM TRENGER VI?

Debatten om et nytt Prinsipp-program har nå pågått i over et år. To forslag og flere debatt bulletiner ligger på bordet. Internt og i Klassekampen diskuteres det. Uten tvil må dette ha vært den mest omfattende og allsidige prinsipp-programdebatten i partiets historie. Det er et sundt tegn og uhyre viktig i ei tid hvor den revolusjonære bevegelsen spesielt i vår del av verden er inne i ei alvorlig krise.

Det spørsmålet programdebatten etter min mening enda ikke har løst (i tillegg til en hel rekke politiske spørsmål som vi må leve med og diskutere i en eller flere landsmøteperioder til) er spørsmålet om hva et prinsipp-program for AKP skal være - et dokument som samler opp i seg all den erfaring og visdom, alle de nyansene som partiet rommer på flest mulig spørsmål, eller et dokument som i svært knappe punkter streker opp partiets hovedstandpunkter til historia, dagens politiske og økonomiske situasjon og ikke minst noen ord om vårt syn på veien fram.

Mitt standpunkt er at det er den siste vi trenger nå. Vi sier

gang på gang at vi må nå ut til langt større grupper. Vi må gjøre partiet kjent og verve medlemmer. Til slikt arbeid er foreliggende forslag til prinsipp-programm etter min mening dugandes. Når store deler av partiets egne medlemmer ikke har greid å komme gjennom hele boka, hva venter vi da av folk som snuser på AKP for å finne ut om dette var noe av interesse? Vi ønsker debatt om partiets program - om våre merkesaker og standpunkter. heller ikke her tror jeg forslaget er brukandes - kun Per Egil Hegge vil gå løs på oppgaven for å finne en spurv å dissekere.

Prinsipp-program-debatten har vært viktig og er viktig - misforstå meg rett. Den har drevet fram diskusjonen om sentrale spørsmål som den sosialistiske økonomien, demokratiet under sosialismen, vår oppsummering av Komin-tern, en analyse av den voksende kapitalismen osv. Avgjørende for politisk vekst og utvikling i partiet.

Men:

Som en debatt som nedfeller seg i programatiske dokumenter, og der vi langt fra er kommet til den endelige skarpe konklusjonen i hefter, debatt-stensiler etc. har partiet tatt viktige skritt framover i å drive fram diskusjonen i langt større grupper enn før. Som bakgrunnsmateriale for et nytt

prinsipp-program er den avgjørende.

Når målet blir at alle diskusjonene med sprikende synspunkter lett pakket inn i runde formuleringer skal utgjøre prinsipp-programmet - da duger det ikke lengre. Om vi skal få et prinsipp-program etter min smak, kort og skarpt formulert, som vekker debatt og som er tilgjengelig også langt utover partiets rekke - da må mange fire på hva som skal med og innse at "viktige" saker blir henvist til andre dokumenter, hefter etc., like viktig, endel av partiets politiske grunnlag, men ikke alltid med i prinsipp-programmet.

Jeg ser for meg et prinsipp-program som pirrer nysgjerrigheten hos de som kommer borti det, som gjerne henviser til andre tilgjengelige dokumenter og materiale. Dagens forslag slik det ligger på bordet er en blanding av prinsipper og innlegg i diverse debatter hvor motstridende syn har kompromisset seg fram til lengre utredninger.

Om det landsmøtet vi står foran greier å skjære gjennom og forene partiet i et kort og presist prinsipp-program skal ikke jeg ha sagt, men det bør være en uttalt målsetting for partiet i åra framover.

Rikard.

**SKRIV I TF -
- ANDRE GJØR DET !**

***** INNHOLD *****

Leder: SK-vedtak: "AKP(m-1)s kontakt med andre partier og organisasjoner.....	2
Oppsummering av 1.mai 1984.....	3
Melding om salg av Dokka.....	8
Kassererkonferansen: Små end- ringer i kontingent systemet...	8
Noen kommentarer til den redak- sjonelle linja til KK.....	11
Marxistisk studiebok - nokre erfaringar.....	15

BERETNINGSDISKUSJONEN:

Hva er en partikrise?.....	18
Svar til Tone i juni-TF og Hans & Kari i aug.-TF.....	20
Gjer leiinga blanke i medlems- demokratiet?.....	23
Vi tar rapportene alvorlig.....	24
Kjemp om AKP.....	25

KULTURDEBATT:

Styringa av Kulturfronten.....	27
Grov kunstnerhets.....	27
Morten K [redacted] han fortsatt ikke lese.....	29

DIVERSE:

Dobbel-strategi eller dogme- strategi.....	31
Kvinneundertrykking er det en selvdestruktiv holdning?.....	35
OBS!.....	37
Hva slags prinsipp-program trenger vi?.....	37

BILAG:

Materiale til diskusjon om stra- tegisk planlegging og neste landsmøteplan.	
---	--